

10^E JAARGANG N^O 30 — 10 OCTOBER 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

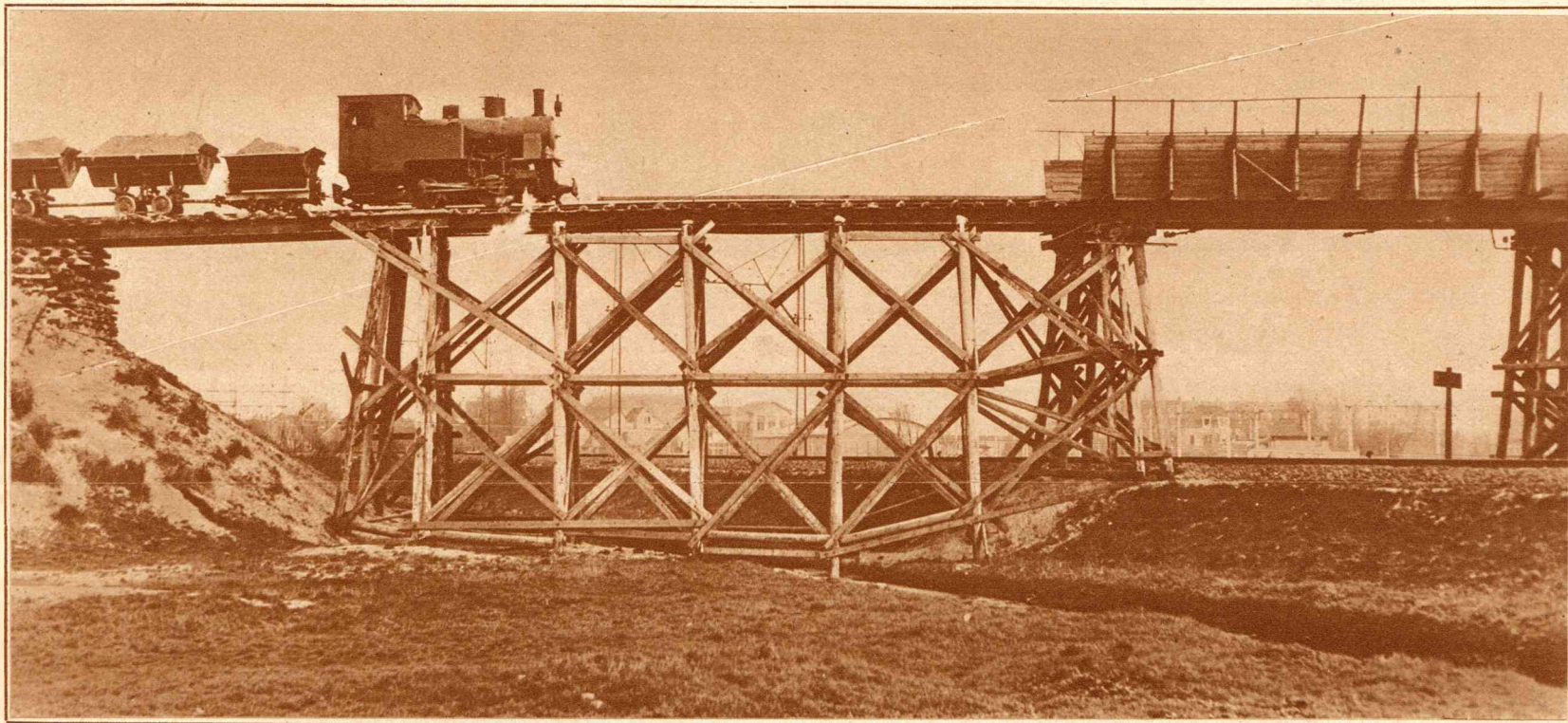
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

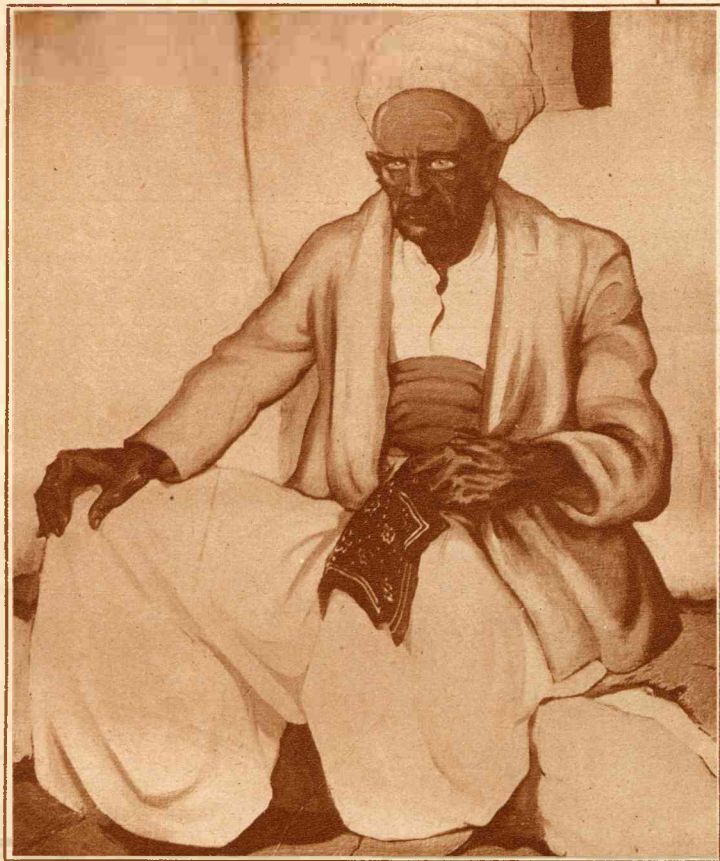
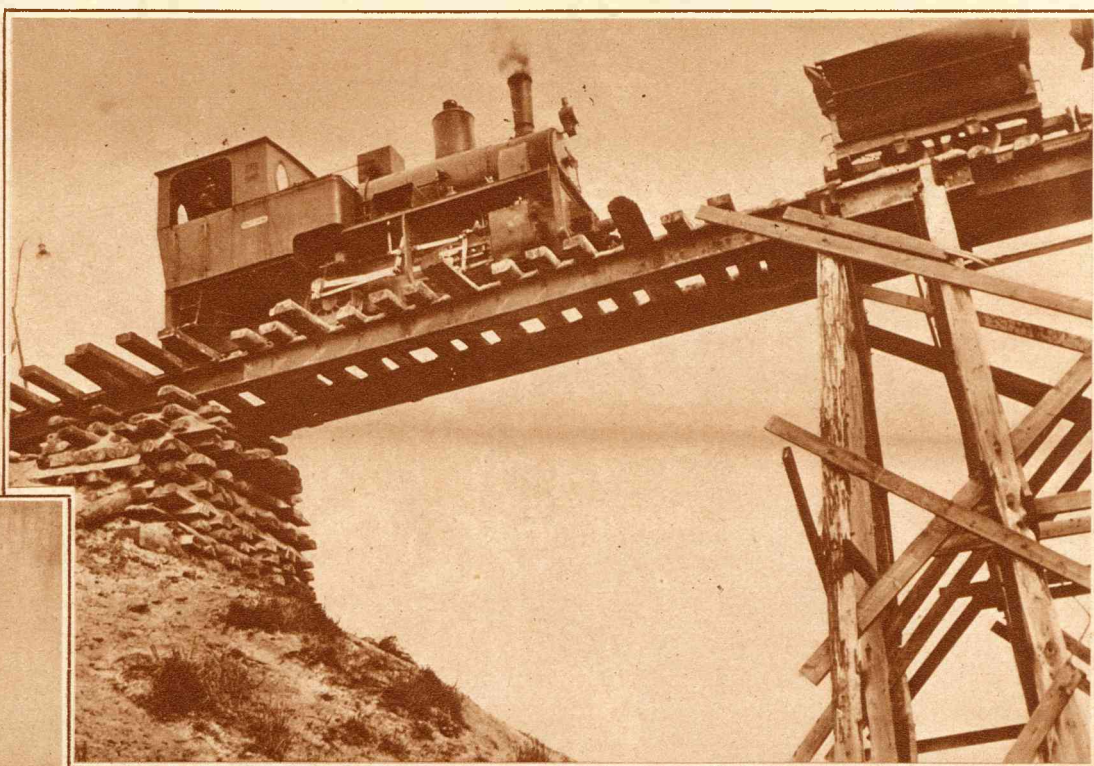
GOEDE MAATJES

Een der drie maanden oude Artis-tijgertjes laat zich liefkoozen door het dochtortje van directeur Sunier.

Een tweetal typische foto's van het zand-treintje, dat sinds „jaar en dag“ den Haarlemmerweg „overrijdt“, ten gerieve van den aanleg van de Amsterdamsche Ceintuur-spoorbaan.

Van Hier en Ginds

De schilder Is. van Mens exposeert van 11 — 20 October in het Koloniaal Instituut te Amsterdam. Het doek: „Voor het Moorsche Café“

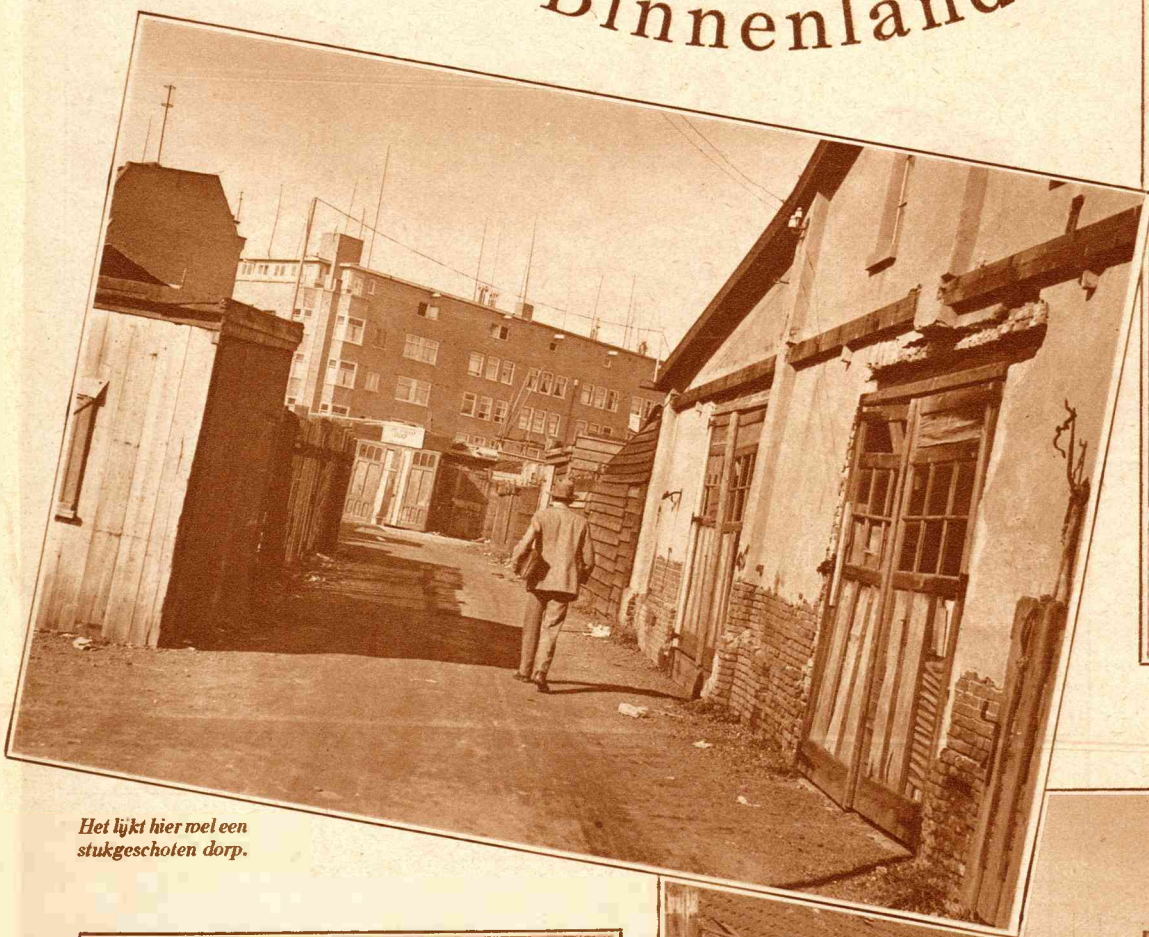

Een hevige brand verwoestte de graanmaaldery van de firma van Herwerden te Nieuwe Niedorp. Honderdduizend kilogram graan ging verloren.

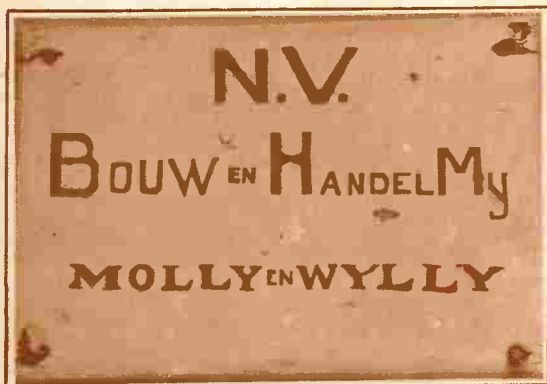

In de dreven
van de Buiskade.

De Binnenlanden

Het lijkt hier wel een
stuk gesloten dorp.

Het naambordje van een der hier
gevestigde lyrische ondernemingen.

Kerkhof van auto's en
anderen ouden rommel.

van Amsterdam

Wist u, lezer, dat de ver-
binding tusschen de Buis-
kade en De Kempenaer-
straat in West langs zulke
onherbergzame paden voert
als onze platen u laten zien?

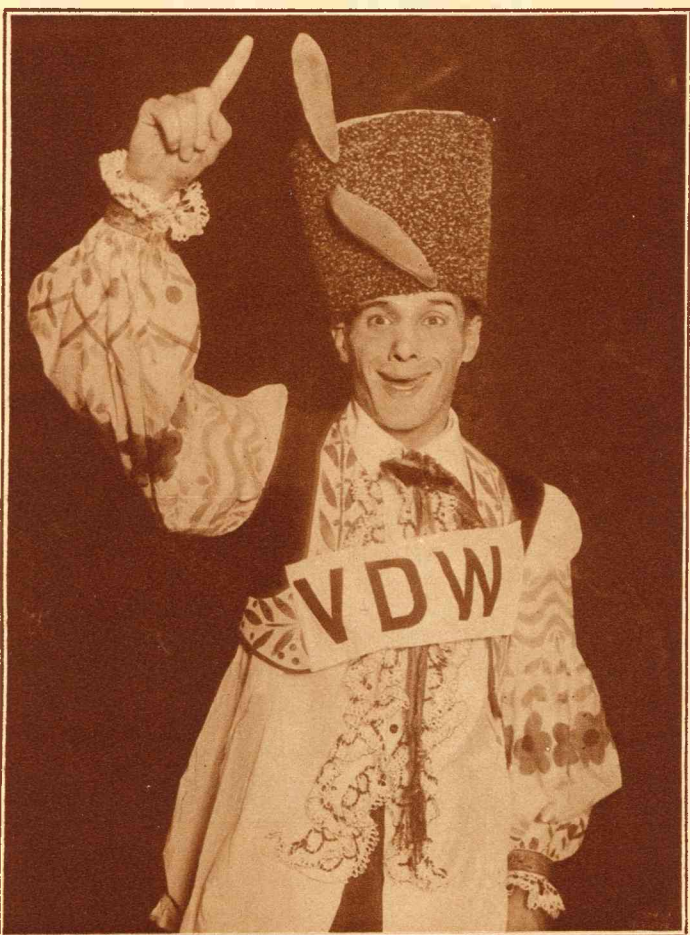
Deze bijzondere weg, waar zelfs nog schilders-
ateliers zijn gevestigd, is vrij van naam. Des-
ondanks is er verkeer van voetgangers en
zelfs van auto's, al schijnen de laatste,
blijkens de talrijke wrakken langs den kant,
het er niet altijd heelhuids af te brengen.

Een soort eerepoort geeft toegang tot de bemoende
wereld, die begint bij de Kempenaerstraat.

Fientje de la Mar en de 8 Jackson Boys.

Louis Davids als Mussolina men als lijfspreuk Vrijheid door Wonderolie.

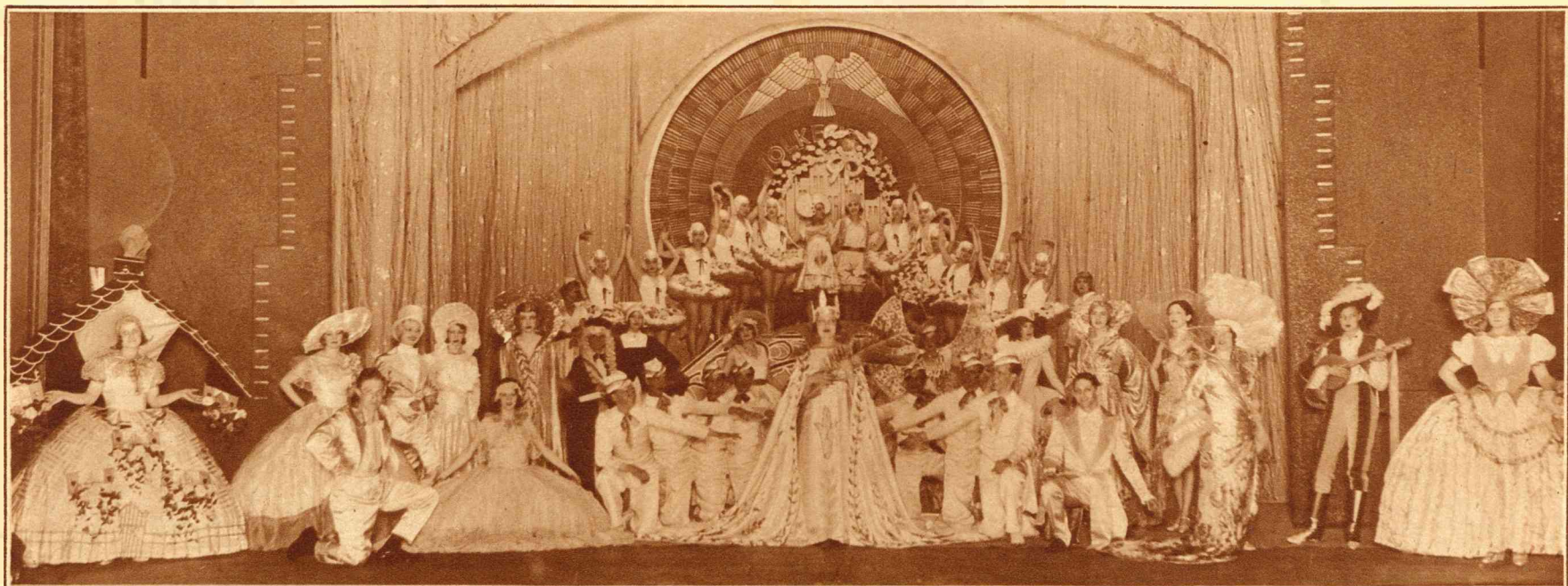
Serah van der Heym en Henk Didama in de finale.

'T IS VOOR DE BAKKER

Ook deze revue bewijst afdoende dat we zeker den toets der vergelijking kunnen doorstaan met wat er op dit gebied in het buitenland te aanschouwen en te hooren wordt gegeven. In menig opzicht zelfs, vooral wat betreft goeden smaak en betamelijkheid, wordt een Hollandsche revue niet benaderd door de, wel geraffineerden maar toch op de keper beschouwd, minderwaardigen rommel dien men het publiek elders durft voor te zetten. Hier is alles af, costuums, decors, muziek, zang, enz. Voeg daarbij de komische scènes en de ontelbare kwinkslagen die de hoofdfiguur Louis Davids ten beste geeft en die op onnavolgbare wijze ter zijde wordt gestaan door de favoriete Fientje de la Mar, dan kan het niet anders of de groote zaal in Carré blijkt iederen avond te klein om de breede scharen enthousiastelingen te bevatten. Hetgeen Stapper's Revue „'t Is voor de bakker" volkomen verdient.

D.

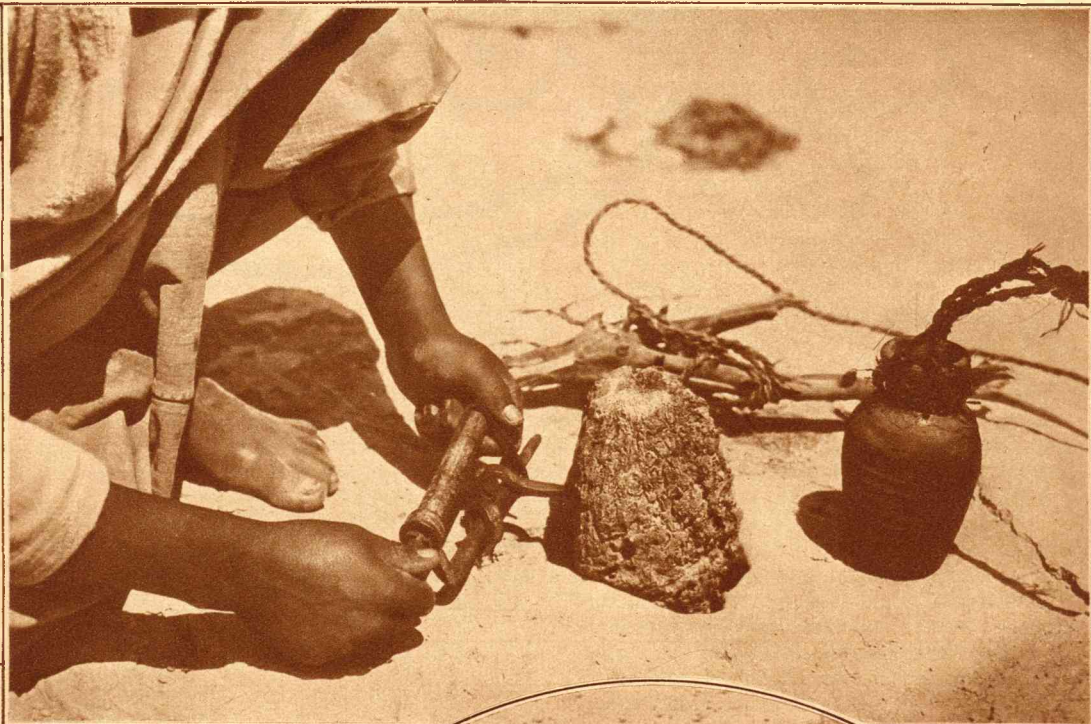

De finale : „Het geluk der aarde".

Aan den Rand der Sahara

*Het bevestigen van
een primitieve katrol.*

Door de Cultuurafdeling der UFA is een film vervaardigd: *Aan den rand der Sahara*, welke werd opgenomen tusschen Tunis en Tripolis, en waarin een beeld wordt gegeven van de zeden en gewoonten der bevolking, alsmede van de Noordafrikaansche dierenwereld. Deze hoogst merkwaardige en interessante film, welke onlangs gereed is gekomen, bezit nog deze bijzondere eigenaardigheid, dat zij een geluidsfilm is, wat nog aanmerkelijk haar waarde als cultuurfilm verhoogt. Maandenlang heeft de expeditie, die daarvoor

Een slangenbezweerder bij zijn arbeid.

*De ingang van een
der ondergrondse
„kazerne-woningen“.*

was uitgezonden, geduurd, en de moeilijkheden welke te overwinnen waren, waren velerlei. Niet alleen had men te kampen met zandstormen, hitte en zwerfende rooversstammen, maar ook met adelaars, gieren, vossen, jakhalzen en schorpioenen, welke de eenige bewoners zijn van een ongeveer zestig kilometer lange steen-woestijn. Verder bevat de film o.m. opnamen van de talrijke hol-woningen welke onder den grond zijn gemaakt en vaak drie verdiepingen hoog zijn; van een z.g. „heilige“ schorpioen-eter, waarbij de film den truc van den „heilige“ ontmaskert, het huwelijksfeest van een Berber, slangenbezwingingen en nog talrijke andere interessante voorstellingen en wetenswaardigheden. Met 'n zeker verlangen zien we dan ook naar de komst van deze film uit, die, vooral wijl zij 'n geluidsfilm is, ongetwijfeld groot succes zal hebben.

*Een woestijnlandschap met enkele
palmboomen, waarvan de vruchten
met graagte gegeten worden.*

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 8

Bella wilde 'n kop thee hebben, zei Rita tenslotte met een vreemd stemgeluid, dat heel anders klonk dan gewoonlijk. „Ze vroeg, of jij haar die even wilde brengen.”

Even later, toen zij wederom alleen was met Bill's zevenden zoon, ging Rita werktuiglijk voort met het warmen der luiers. Haar gedachten hielden zich bezig met het probleem van haar eigen leven en dat van haar ouders, die zij nooit gekend had. Grootmoeder, die op den rand van het graf stond en haar bewustzijn reeds geheel had verloren, zou haar niets meer kunnen zeggen. Wat voelde zij zich ongelukkig! Haar tong leek verstijfd in haar mond, haar keel voelde droog en branderig aan. Wat stond haar in de toekomst te wachten? vroeg zij zich in benauwdheid af.

Bill Pock kwam terug in de kamer, met het theegerei in de handen. Hij zette het behoedzaam op tafel neer. Toen kwam hij naast Rita staan en bleef zwijgend op haar neerzien. Eindelijk nam hij een stoel en ging zoo dicht mogelijk bij haar zitten.

„Ritie,” hijgde hij, „och m'n beste Ritie, nu moet ik er wel mee voor den dag komen! Och, ik zou me haast even lief een mes door het hart steken. Maar je kunt het beter van mij hooren dan van Bella. Bella zou het niet met haar fatsoen overeen kunnen brengen, het harde feit 'n beetje te verbloemen. Ze zegt — ach goeie genade — hoe zal ik...”

„Bella zegt, dat wij, grootmoeder en ik — dat wij niet hier kunnen blijven! Is 't dat, Bill?” bracht zij er met moeite uit.

„Dat is het, m'n lieveling, en het zit als 'n prop in m'n keel,” kermde Bill. „Ja, dat heeft Bella gezegd! Soms den ik, dat zij al te fatsoenlijk is om in een wereld als deze te leven. Maar ik hoop, dat zij er toch maar even lang in mag blijven als ik. Kijk mij aan, Rita. Kijk mij recht in de oogen.”

Het fiere, jonge hoofd was over de deken gebogen, waaronder de baby voortdurend lag te woelen. Zelfs Bella wilde haar dus niet meer hebben! Ze kon Bill niet aanzien. Schaamte brandde haar als een bijtend zuur. Geen recht op een plaats in de groote, zonnige wereld! Zelfs Bill kon haar niet houden, en in de opwelling van 't oogenblik ging haar genegenheid voor hem in 'n gevoel van opstand over.

„Maar ik denk er niet aan je te verlaten, Bill,” riep zij hartstochtelijk uit. „En m'n grootmoeder ook niet. Ze is te ziek om vervoerd te worden. Ik wil jou en de baby niet in den steek laten. Die verhalen over m'n vader zullen onwaar blijken. Laten we 'n beetje geduld hebben. Zeg dat ook tegen Bella, Bill! Ach, zend me toch niet weg, ten minste nu nog niet. Ik wil niet heengaan, ik kan niet! Ach, ik houd toch zooveel van jullie allemaal, lieve Bill. Ik zal aan je jaspenden gaan hangen, als je probeert mij de deur uit te sturen. Ik zal vechten als een kat, als je probeert mij kwijt te raken.”

Bill Pock's blauwe oogen stonden vol tranen. Hij legde z'n magere hand op haar schouder.

„Je kunt blijven, tot Bella weer beter is, Ritie,” stamelde hij. „Als ze gezond is, valt er misschien wel met haar te praten. Maar in elk geval, onthoud dit, Rita: „jijzelf bent een opperbest meisje, zooals er geen tweede in de wereld te vinden is. En het komt er in deze wereld op aan, wat je zelf bent, m'n kind, en niet, wat je vader geweest is of niet geweest is. Geef me nu m'n jongen. Bella moet hem ook eens zien. Goeie help, daar komt Dr. Rugby aan! Als hij bij Bella geweest is, zal ik hem bij je grootmoeder brengen. En ik zal haar ondervragen over den man, die laatst hier is geweest. Ik wed, dat ze mij tot in de puntjes alles van je vader vertelt, als het haar mogelijk is. Ik zal m'n uiterste best doen, dat verzeke ik je!”

HOOFDSTUK XII.

BILL REDETWIST MET RITA.

Rita Holiday was het te moede, of men haar met wortel en al uit haar omgeving wilde wegrukken, waarin zij was vastgegroeid. Hoewel deze omgeving voor het teere en gevoelige schep-

Professor Priem Pruttelt:

„Leve de bergsport . . . en toch zit ik liever in m'n leunstoel”.

seltje, dat zij was, een niet erg benijdbare was geweest, toch had zij er zich met haar liefhebber hartje volkomen aan gewend. Het huis van Pock scheen haar een haven toe, waarin zij, indien zij er kon blijven, ten minste voor stormen beveiligd zou zijn. Zij rekende er niet meer op, nog ooit gelukkig te worden. Hoe kon zij gelukkig zijn, als men haar in werkelijkheid een eervolle plaats onder de menschen ontzegde?

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudige meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday! gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfgename zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfutselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar aan zijn zuster Blanche ter verdere opvoeding toe.

Haar grootmoeder was dood en begraven. Zij had de laatste dagen van haar leven geen enkel woord meer kunnen uitbrengen.

Kleine Ben was nu vijf weken oud. Hij was nog steeds een klein, spartelend wezentje en somtijds zag hij heelemaal blauw in z'n gezicht. Maar Rita hield van hem, omdat hij het kind van Bill was en omdat hij in haar armen zoo rustig scheen te slapen.

Zij was nu in 't bezit van haar Worth-medaille.

Die was haar toegezonden tegelijk met de complimenten van Mr. Worth. Hoe gaarne had zij dat blinkende stukje goud, waarin haar naam, de datum van de onderscheiding en nog eenige vleende woorden stonden gegraveerd, verwisseld voor de kans om bij kleinen Ben en bij Bill te mogen blijven!

Zij was met den dag stiller geworden; aldoor meer had zij zich in zichzelf teruggetrokken en zelfs van Bill hield ze zich op een afstand; en zij keek zoo bedroefd, dat Bill somtijds zijn hart voelde bloeden.

Voor het ongelukkige meisje werd Evergreen Island een soort van heiligdom; verborgen plekjes in de nabijheid der baai werden een haven der eenzaamheid, waar ze niet behoefde te blozen voor Bella's bittere verwijten.

Die goede vrouw kon het maar niet vergeten, dat zij, gelijk zij gewoon was te zeggen, „een jongen luipaard” herbergde, „die vanaf z'n geboorte verkeerd gevlekt was.”

Mrs. Pock had slechts met tegenzin haar toestemming gegeven, toen Bill haar bij alles wat hem dierbaar was, had gesmeekt, nog een tijdje te wachten, vóór ze Rita wegzond. Bella was haar man bijna te lijf gegaan.

„Maak me asjeblief niet aan het lachen, Pock,” had ze gezegd. „Goeie genade, man, wat stel je je aan. Ik ben fatsoenlijk, maar ik ben niet wreed. Laat haar blijven, tot ze een betrekking heeft. Maar als Benny wat ouder was, dan zou ik anders praten.”

In weerwil van Bill's smeeken, van z'n gebeden en dreigementen, weigerde zijn vrouw hem mee te deelen, van wien zij de informatie over Rita's vader gekregen had.

„Maar het is de zuivere waarheid,” hield zij nadrukkelijk vol. Zij was hiervan ook absoluut overtuigd. Was niet een man van

groot aanzien in Bradmere haar kamer komen binnensluipen, om haar de schande van Rita's vader te vertellen? En had zij niet haar woord aan Mr. Blackstone gegeven, dat zij nooit ofte nimmer zijn naam zou noemen in verband met het verhaal, dat hij haar dien dag had gedaan?

Bella verduurde erge kwellingen. En daar was reden voor. Bij haar weten had ze nog nooit een onwaarheid gesproken, totdat ze in 't bezit was gekomen van dat donkere geheim, betreffende Rita's vader. En dat ze nu tegen Bill moest liegen! Maar hij had dag aan dag aldoor aan haar hoofd liggen zeuren, dat ze hem de bron van dat nieuws zou mededeelen, en om van hem af te komen, had ze hem gezegd, dat ze al sinds weken de waarheid over Rita's vader had geweten. Om Bill voorgoed den mond te snoeren, had ze erbij gevoegd:

„Nu weet je meteen, Bill, waarom ik zoo lang ziek heb gelegen. En houd nu op met zaniken, want méér krijg je in geen geval van mij te weten.”

En zij had de gelegenheid gehad, van haar onbuigzame houding te getuigen tegen Mr. Blackstone in eigen persoon. Hij had haar op zekeren dag 'n hoffelijke boodschap gezonden om hem bij Barstow's Point te ontmoeten, en ze was daar in gespannen verwachting heengegaan. Hoe boos was ze geweest, toen ze weer thuiskwam! Dol van woede was ze geweest! Ze had het als een beleediging beschouwd, dat hij haar gevraagd had, of zij tegen iemand had verteld, dat zij door hem de pijnlijke waarheid betreffende Rita Holiday's

vader had vernomen. Bella had hem terdege z'n vet gegeven. Zij was een fatsoenlijke vrouw, dat moest hij maar ééns en voor altijd weten. Op heftigen toon had ze hem gezegd, dat haar woord, ééns gegeven, nooit meer verbroken werd.

Toen hij haar met zijn verleidelijksten glimlach eenig geld had aangeboden, had zij hem het pakje bankbiljetten in het gezicht geworpen en was kokend van woede naar huis gesneld.

Bill wist niets van dit alles. En hij zou het ook nooit van zijn vrouw hooren. „Niet vóór de bazuin van den laatsten oordeelsdag klinkt,” verzekerde Bella.

„Hoe vreemd was de wereld en hoe zonderling waren de menschen!” dacht zij in heimelijke verslagenheid. Zij haatte het, iets voor Bill geheim te moeten houden. De handelwijze van Mr. Blackstone leek haar onbegrijpelijk toe en maakte haar verwarring nog grooter. Waarom had hij eerst de schande van Rita's vader openbaar gemaakt en daarna dien hoogst verrassenden brief geschreven, waarin hij zijn voornemen te kennen gaf, om zelf voor de toekomst van het meisje te zorgen! „Laat hem begaan,” had Bella uitgeroepen. Zij wilde Rita nu eenmaal uit het huis hebben. Waarheen het meisje ging, of bij wie zij kwam, maakte weinig verschil uit. Kleine Ben mocht niet opgroeien in een huis, dat besmet was door haar aanwezigheid.

Ze zat in somber gepeins over dit alles te broeden op dezen heerlijken Juli-dag, den allerlaatsten dag van de maand, die als een nachtmerrrie was geweest, met het gedurende gezanik van Bill en het hevige oproer in haar eigen geweten. Doch haar harde, onverzettelijke deugd had de overwinning behaald! Ze had haar ietwat sukkeligen echtgenoot definitief onder de knie gekregen. Rita Holiday zou vertrekken.

Met Benny in haar armen liep zij heen en weer door de kleine hall en overpeinsde, hoe zij het nieuws aan Rita kon overbrengen, die daar op een stoel boontjes zat te doppen en er uitzag als een toonbeeld van ellende.

„Bill vertroetelt je te veel, Ritie,” barstte Bella plotseling uit. En toen het meisje niet antwoordde, ging de vrouw voort: „Het spijt me erg, m'n kind, maar ik zie me genoodzaakt, een pijnlijke kwestie aan te roeren.”

„Wat bedoel je daarmee, Bella?” bracht Rita er ontsteld uit.

Bella keek haar jonge huisgenootte strak aan.

„Bill zal het me ongetwijfeld vreeselijk kwalijk nemen, dat ik het je vertel, Ritie,” merkte ze op, „maar dat kan me niets schelen. Ik schaam me, dat ik het moet zeggen van den man, dien ik getrouwd heb, maar hij is een lafaard. Hij weet al langer dan drie weken, dat je morgen zult weggaan, en hij heeft er met geen woord over gekikt.”

„Waar moet ik dan heen?” vroeg Rita bevend. „Ach, Bella, houd me toch niet in onzekerheid! Ik smeek je!”

Bella's oogen flikkerden nijdig. „Ik je in onzekerheid houden? Ik? Geen kwestie van! 't Is allemaal Bill z'n schuld. Hoe dikwijls heb ik hem niet gezegd: „Bill, zeg nu tegen Rita, dat ze bij miss Blackstone moet gaan wonen.” Kijk nu maar niet zoo onvriendelijk, m'n kind. Als je nieuwe tehuis je niet bevalt, geef dan de schuld aan je grootmoeder, maar niet aan mij. Het was haar wensch, dat Mr. Blackstone voor je opvoeding zou zorgen, anders zou ze hem geen brief daarover gegeven hebben. Denk er om: een meisje kan niet veel in deze wereld verwachten, als ze ingaat tegen den laatsten wensch van haar grootmoeder.”

Daarna ging Bella voort met te zeggen, dat miss Henriëtte Blackstone Rita een tehuis had aangeboden, hetgeen in Bella's oogen een heel mooi gebaar van die dame was. Niet iedere vrouw zou haar prachtige woning openstellen voor een vreemdelinge en deze tot lid van de familie maken.

„Bill kan me soms tot razernij brengen,” ging Mrs. Pock voort. „Hij is niet zoo fatsoenlijk als ik hem graag zou hebben. Hij stelt dingen uit tot morgen, als het zijn plicht is ze vandaag te verrichten. Ik heb er al langer dan een week bij hem op aangedrongen, dat hij het je zou vertellen, Ritie, maar hij houdt er nu eenmaal van, de dingen op de lange baan te schuiven. Luister nu eens naar mij, Rita! Morgenavond al zul je een heel wat beter thuis hebben dan dat wij je hier kunnen geven, en als je een braaf meisje blijft — maar hoe is dat mogelijk, als je eigen vader je zoo'n slecht voorbeeld heeft gegeven?”

Toen Rita klaar was met de boontjes, nam zij ze mee naar de keuken en zette ze op het fornuis.

Vervolgens ging zij in het tuintje achter het kippenhok, waar zij duizelig tegenaan leunde. Na een poosje sloop zij naar het strand, waar zij zich in het witte zand uitstreckte, er niet eens aan denkend, dat het haar plicht was het middagmaal voor Bill gereed te maken, die om twaalf uur terug zou zijn.

Tien minuten na twaalf kwam Bill thuis. Nauwelijks had hij een blik op z'n vrouw geworpen, of hij begreep, dat er storm op til was. Zij was bezig het water van de boontjes te scheppen en zag niet op. Hij spiedde tersluiks in het rond, of hij Rita niet zag.

„Die achterbaksche manieren van je begonnen me te vervelen, Bill,” mompelde de vrouw. „Ik heb het haar verteld.”

Zonder te antwoorden en met pijn in het hart ging Bill op zoek naar Rita. Hij wenschte — och,

WINTERTIJD

*Zoo is de klok dus weer verzet,
De wintertijd begonnen.
En onze nachtrust heeft alweer
Een uur erbij gewonnen,
Want sta je 's-morgens acht uur op,
Dan is het feit'lijk negen.
En heb je één uur langer dus
Net in je bed gelegen.
En kom je 's-avonds van kantoor.
Om zes uur, dan is 't zenen.
Zoo kan die wijzerdraaijerij
De gekste dingen geven....*

*Ik heb een heele goete vriend.
Die.... „gaat zoo” met een meisje.
Maar heusch bij elke afspraak haast
Is 't steeds hetzelfde wijsje.
Hij is als altijd prompt op tijd.
Maar zij laat op zich wachten,
En spreekt ze half acht met hem af.
Dan komt ze kuart na achten.
Maar op dien klokoerzittingsdag,
Toen was ze (is dat geen wonder?)
Precies op tijd.... en toch te laat....
Klinkt dat nu niet bijzonder?
't Is anders heel eenvoudig. hoor.
Door even op te letten.
Ze had vergeten om haar klok
Een uur terug te zetten.
Zoодоende was het net acht uur.
Maar wees haar klokje wezen....
Dus, was z'op tijd, maar.... toch te laat.
Had het aan haar gelegen.*

GUUS BETLEM Jr.

wat een dwaas was hij geweest, dat hij zijn plannen niet zelf aan z'n kleine meisje had toevertrouwd. Hij wist waar Rita zich waarschijnlijk zou bevinden. Hij vond haar dan ook spoedig, uitgestrekt op een zonnig plekje.

Hij knielde naast haar neer en sprak zacht haar naam uit. Ze hoorde hem wel, maar was niet in staat te antwoorden. Vervolgens barstte zij in hevige snikken uit, en dat deed Bill in zekeren zin plezier, want zij was ten minste nu niet langer meer een blok marmer met glazige oogen en versteende lippen.

„Rita,” fluisterde hij en nam haar behoedzaam in zijn armen. Hij drukte haar donker hoofd tegen zijn borst. Een poosje liet hij haar ultschreien. Het zou haar goed doen, al dien angst eens van zich af te schudden! Zoo zei hij bij zichzelf, diep ontroerd. „O, ze heeft gezegd, dat ik wég moet!” lukte het haar ten slotte te zeggen.

„Ach, m'n beste Rita,” antwoordde hij, „ik zal er nu eindelijk eens mee voor den dag komen. Ik wou, dat ik het eerder gedaan had, dan zou Bella er haar neus niet in gestoken hebben. Doe nu je ooren open en luister! Miss Blackstone wil je bij zich hebben, lieveling. Zij zal voor de voltooiing van je opvoeding zorgen. Je zult nu al de boeken kunnen bestudeeren, waar je zin in hebt! Je bent een knap meisje, Ritie. Heeft Mr. Worth zich niet uitgeput in loftuigingen over je? De hemel weet, hoever je het nog zult brengen!”

Zij sloeg het bewegen van zijn lippen gade, bijna alsof zij doofstom was.

Om over het pijnlijke oogenblik heen te komen, ging Bill haastig voort:

„Bella heeft je waarschijnlijk gezegd, dat je grootmoeder je aan Blackstone had weggegeven. 't Is juist iets voor m'n vrouw, om de zaak zoo sensationeel voor te stellen. Mathilda heeft hem enkel gevraagd, voor je te willen zorgen, als zij zou zijn heengegaan. Dit was heel verstandig van je grootmoeder, dat verzeker ik je, Rita. De Blackstone's zullen wel zorgen, dat mijn meisje geen kwaad overkomt.”

Bill bracht z'n woorden met moeite uit. Vervolgens vroeg hij haar met aandrang, of het haar geen plezier deed, eens 'n beetje onder de menschen te komen. Had ze niet altijd gezegd, dat ze gaarne zou dóórstudeeren, wanneer zij haar einddiploma van de hogere-meisjesschool had gehaald? Hier lag nu haar kans.

„Maar ik zou gaarne eens met den man spreken, die toen zoo onverwacht m'n grootmoeder kwam opzoeken,” zei Rita. „O, als ik hem eens kon vinden! Hij weet wie mijn vader is. Ik behoef niet naar vreemdelingen te gaan, wanneer ik nog eigen familie heb.”

„Daar ik hem niet gezien heb, weet ik werkelijk niet, hoe ik hem op het spoor moet komen, Ritie,” antwoordde Bill. „Hij behoorde niet tot de vrienden van je grootmoeder of van jezelf, dat is zoo klaar als een klontje. Als dat het geval was geweest, zou hij zijn teruggekomen. Maar Rita, ik wilde je één ding zeggen: ik hecht niet zoo heel veel waarde aan hetgeen je grootmoeder over dat papier zei. En Bella evenmin. Mathilde was toen haar einde nabij en kan zich best iets in het hoofd hebben gehaald. Maar laten we nu naar huis gaan, dan zal ik je de rest wel onderweg vertellen.” Hij hielp haar bij het opstaan, en terwijl zij langzaam in de richting van het huis wandelden, ging hij voort: „Beste meid, ik wil, dat je je taai houdt. Je bent zoo'n flink en dapper meisje, en heel het leven ligt nog vóór je. Houd het hoofd omhoog! En de borst vooruit! Spuw desnoods eens op den grond, om den moed erin te houden. Maak een vrouw van mijn kleine Rita, waar ik trotsch op kan zijn. Goeie genade, meisje, nu heb je je kans gekregen! De heele Blackstone-familie zal je respecteren, omdat je die medaille onder miss Atherton's neus hebt weggekaapt! 't Is eenvoudig menschenplicht, respect te hebben voor 'n goed verstand.”

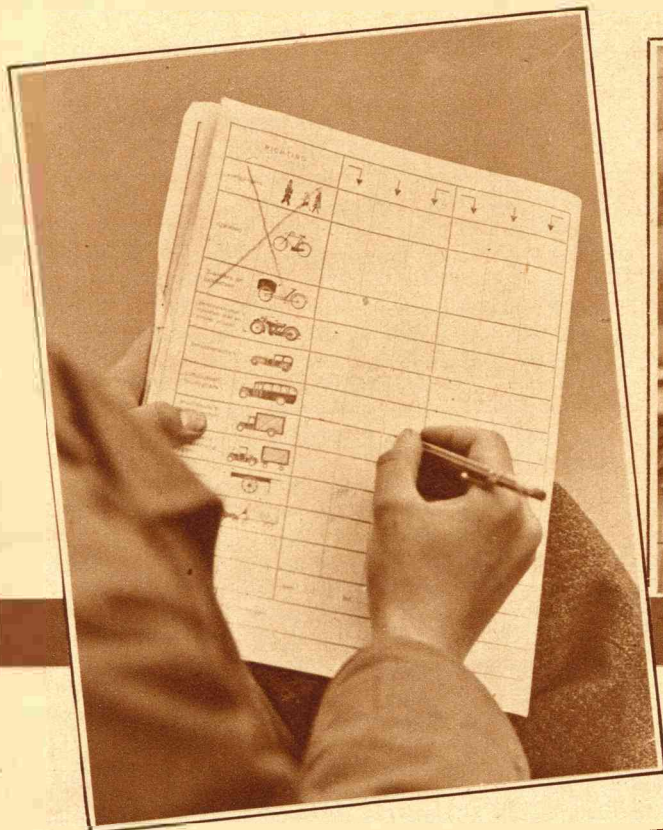
Het oproepen van Estelle Atherton's beeld was nu juist niet in staat om Rita's sombere voor gevoelens te verzachten. Zij herinnerde zich het glanzende blonde hoofd van het meisje en het flikkeren van haar blauwe oogen, terwijl ze zich haastte een anderen kant uit te kijken, opdat ze het schoolkameraadje maar niet zou hoeven te herkennen. Zij huiverde bij sommige school-herinneringen. Verschillende onplezierige gebeurtenissen schoten haar te binnen, terwijl Bill haar aldoor maar trachtte te overtuigen, welk een aantrekkelijke kans het lot op haar weg had geworpen. Zij geloofde nu, dat alle meisjes van de school te Bradmere, die haar bits hadden behandeld, hadden geweten, dat zij haar plaatsje onder hen eigenlijk niet waardig was.

„En huizen, dat die menschen hebben!” verzuchtte Bill. „Een pracht gewoon! En zulke wondermooie oude meubels! Als ik die meubels eens te repareren kreeg, dan zou ik er nooit meer afstand van kunnen doen. Ja, Rita, je zult het heel wat beter krijgen dan bij ons. Toen ik Mr. Blackstone's mededeeling had ontvangen, dat hij je voogd zou worden, ben ik hem aanstonds gaan opzoeken, maar hij was de stad uit. Toen kreeg ik ook een brief van miss Blackstone, en ik ben onmiddellijk naar West Bradmere gegaan, waar zij voortaan zult wonen.”

„Ach, Bill, ik zou liever bij jou blijven wonen!” barstte Rita uit.

„En ik hield je ook liever bij me, lieveling,” was het prompte antwoord. „Maar dat kan nu eenmaal niet. We moeten den toestand onbevangen onder de oogen zien. Zoo is nu eenmaal 's werelds loop, m'n kind. Maar zooals ik reeds zeide, al de leden van de Blackstone-familie beteekenen 'n heele boel voor Bradmere. Daar schiet me ook te binnen, dat Mr. Blackstone's vrouw ook nog een zoon uit haar eerste huwelijk heeft. Rixby is zijn naam. Ik kan me ook nog den vader van den jongen herinneren.

(Wordt voortgezet)

WIJ WORDEN GETELD

Het is omstreeks negen uur in den morgen, het uur, waarop de intellectueelen uit Plan-Zuid zich naar hun intellectuele bezigheden begeven. De trams zijn vol, de humeuren onaangenaam en de ochtendbladen saai. Niets verbreekt de voorbeeldige stilte, dan het gekraak van het krantenpapier en nu en dan de geeuw van iemand, die den avond te voren... ook al intellectuele bezigheden had te verrichten. Totdat op het voorbalkon van de „bij” iemand vraagt: „Hebt u ze al gezien”? Geen mensch ziet op of ver-

waardigt zich te antwoorden. „Daar he-je-d'r-weer één,” houdt de iemand hardnekkig vol. Nu komen er toeneemende bleke gezichten boven de ochtendkranten te voorschijn en de eigenaars staren met wazige oogen naar een heer

Telgangers.

Rustig te midden der woelende verkeersbaren op 't Koningsplein.

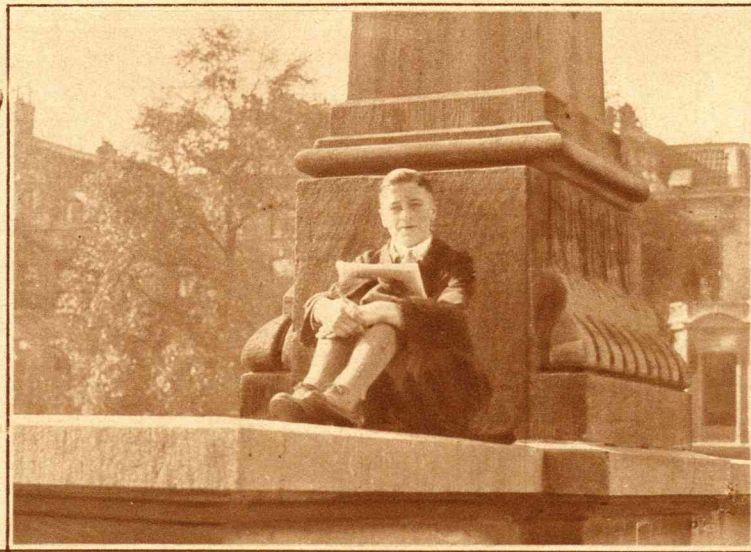
met bolhoed, hangsnor en onsmakelijke tanden, die de opmerkingen heeft gemaakt. Nauwelijks heeft hij een schemering van belangstelling bemerkt, of hij gaat voort: „Allemaal lûasies”. En nu herinnert het heele balkon zich opeens, dat het verkeerstelling is dien dag en iedereen geeft aanstonds zijn meening ten beste over het nut van deze bezigheid.

De voorbijgangers schijnen de gewichtige gebeurtenis als een soort pretje te beschouwen. De jonge tellers en telleressen nemen het ernstig op. Ook wanneer de belangstelling van Nieuws-gierig Amsterdam wat al te hinderlijk wordt, behouden zij hun ernst en hun waardigheid en houden nauwkeurig 't aantal passerende auto's, fietsen, enz. bij — ook wanneer een per rijwiel passerende jolige arbeider 'n aardig telleresje toeroept: „Hè zus, je vergeet mij toch niet?”

Op den hoek van het Rokin en de Munt staan twee oudere heeren, van

Zooveel van één soort tegelijk zou je van de wijs kunnen brengen.

het „kiekkasje” heelemaal niet zien.

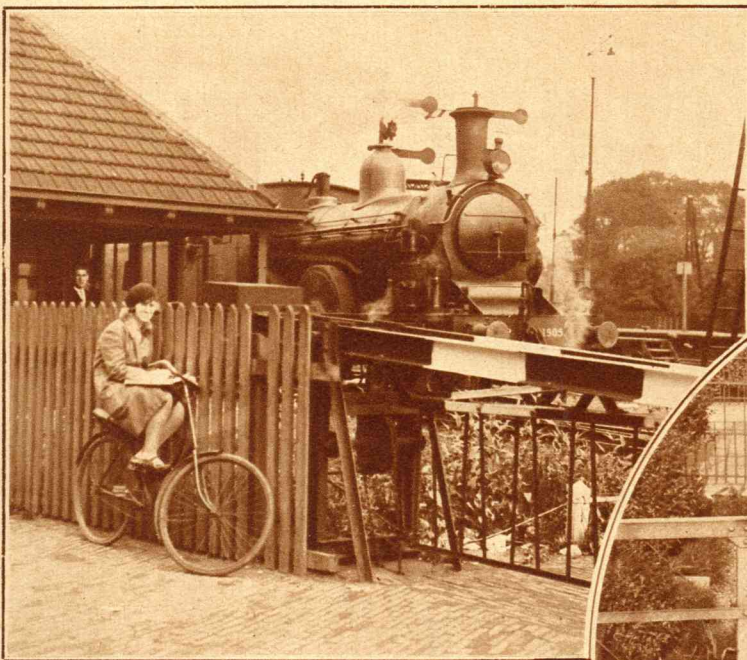
Ik heb het er op ge-
waagd zoo'n Middelbare leer-
ling naar zijn bevindingen te
vragen. Hij wist zeker nog niet,
dat de weg naar de beroemd-
heid loopt via het interview.

In ieder geval was hij weinig toeschietelijk. Hij verzweeg zelfs z'n geboortjaar en herhaalde dat beroemde woord niet, dat alle dames en heeren spreken, bij wie een journalist eens een keer komt

praten, n.l.: Maar ik weet heusch niet, wat ik u ver-
tellen moet. Neen, hij zweeg
aanvankelijk, hij zweeg in
alle talen, die hij vloeiend
moet leeren spreken. Ten
laatste bekende hij in tele-
gramstijl: „Druk punt, je
telt je blauw, als 't nou nog
briefjes van tien waren, toch
wel lolliq, en gezond werk,
je moest eigenlijk in de open
lucht les hebben, maar weet
u, wat ons nu allemaal
boven het hoofd hangt?
'n Opstel, meneer, en daar
heb ik juist een broertje aan
dood.”

„Je zou dus nooit journa-
list willen worden?

„Ik? Ik ga later bij de
verkeerspolitie.”

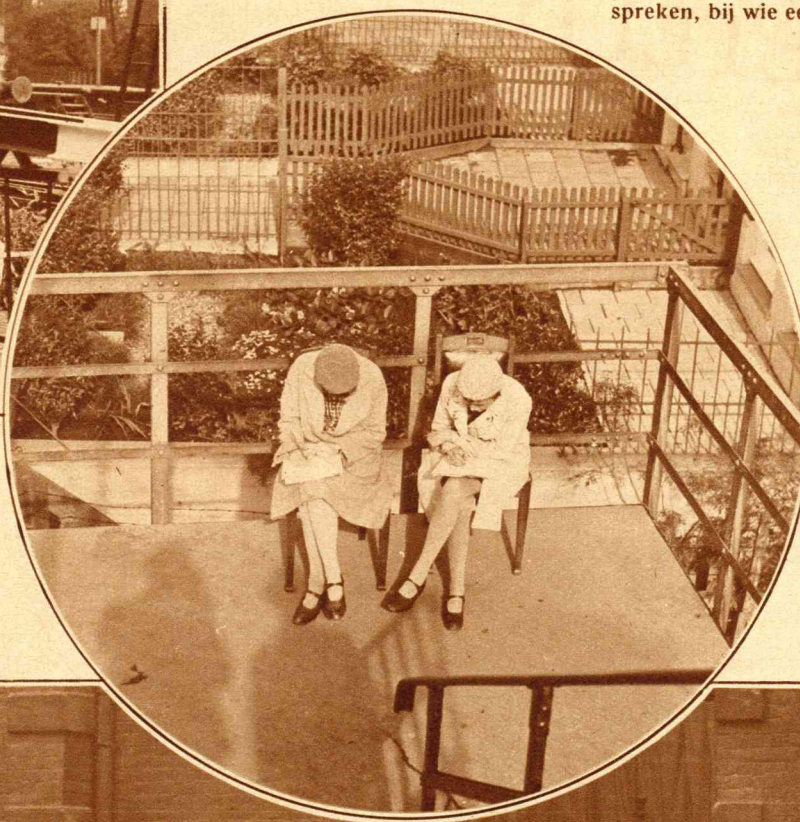

Hier werden de locomotieven genoteerd.

Telstertjes aan de „halte”:
luchtbrug Linnaeusstraat.

ondefinieerbaar beroep. Hoogstwaarschijnlijk gepensioneerde kadasterambtenaren. De een luistert met open mond. De ander blijkt een fantast. „Ze moeten tellen, alsmäär tellen. Tot vannacht twaalf uur toe. D'r eten krijgen ze van de gemeente. Warme porties om één uur en om zes uur”. Hij stopt even. „En waarvoor? Waarvoor, vraag ik je? Voor het verkeer? Voor de vreemdelingen? Niks hoor. Daar gaan je centen.” Het andere heertje merkt schuchter op, dat de tellers toch wel niet betaald zullen worden, waarop de fantast repliceert: „En al dat eten dan?” Er loopen toch vreemde wezens over den aardbodem.

Onze fotograaf besluipt de tellende jeugd. Het moet tot haar eer worden gezegd: zij is een en al bereidwilligheid. Trouwens de meesten zijn zoo in hun arbeid verdiept, dat zij den man met

Met z'n vieren stonden ze op de
Munt om één keer te noteeren!

DE REGENTEN VAN HET ST. EUSEBIUS

NAAR HET SCHILDERIJ VAN FRANS HALS IN HET MUSEUM VAN ZIJN NAAM TE AMSTERDAM

N HET *ST. ELISABETH'S GASTHUIS*

MUSEUM VAN ZIJN NAAM TE HAARLEM. HET MEESTERWERK DATEERT VAN 1641.

Zuigelingen.

DE ONTMAASKERING

Door J. P. Baljé

AVONTUREN VAN
JACK O'NEILL

Commissaris Denver van Scotland Yard had zijn ondergeschikten strenge instructies gegeven, dat hij dien middag niet gestoord wenschte te worden; een order, welke alleen werd uitgevaardigd, indien de commissaris gewichtige besprekingen had te houden!

Zijn gelaat stond dan ook zeer ernstig, toen hij Jack O'Neill, den vermaarden particulieren detective, die in belangrijke kwesties Scotland Yard meer dan eens te hulp was gekomen, een geurige sigaar aanhield, en zich gereed maakte, hem het geval, waarvoor hij den grooten speurder om medewerking had verzocht, voor te leggen.

„Ik weet niet, of je er al iets van gehoord hebt.” zoo begon commissaris Denver het gesprek, „doch ik vermoed van niet, daar wij in deze kwestie den betrokken personen de grootste geheimhouding hebben opgelegd. Het betreft namelijk belangrijke diefstallen van juweelen en kostbare sieraden ten nadeele van een aantal vooraanstaande Londensche families, allen tot de upper ten behoorend. Er gaat geen week voorbij, of op partijen en feestjes van onze „Society” wordt voor fabelachtige bedragen aan juweelen ontvreemd. De dief, of de dieven, gaan met uiterste geraffineerdheid te werk en hebben onze bekwaamste detectives schaakmat gezet. Allerlei maatregelen zijn genomen en ondanks heftige oppositie van gastheer en gasten, zijn we in enkele gevallen zelfs tot fouilleering van alle aanwezige gasten overgegaan, echter zonder het minste resultaat. Het gevolg van dit alles is, dat wij door de beau monde van Londen thans met schele oogen worden aangekeken, en dat het tijdstip niet ver meer af is, dat zij de hun opgelegde geheimhouding zullen verbreken, om ons tot de risée van Londen, mogelijk van geheel Europa, te maken. Onze reputatie staat op het spel, en daarom doen wij een beroep op jou, beste vriend. Nog kort geleden wist je een soortgelijk geval tot een zeer bevredigend einde te brengen, zoodat we zelfs van de bestolen families een hint hebben gekregen, opnieuw jouw hulp in te roepen.”

Jack O'Neill deed een grooten haal aan zijn Henry Clayen zei, de blauwe rookwolkjes nastarend:

„Waarmee u dus zeggen wilt, dat u mij half en half gedwongen dit geval opdraagt en liever de zaak zelf in handen had gehouden?”

Denver glimlachte pijnlijk verlegen.

„Pardon, ik verzoek je, mijn woorden niet als zoodanig op te vatten. Eerlijk gezegd zien wij er geen kans meer toe. Ik meen te mogen aannemen dat wij niet tevergeefs een beroep op je doen!”

„U weet bij ervaring, dat de duisterste zaakjes mij altijd het meest interesseeren. Doet u mij dus een genoeg, en geef mij alle nadere bijzonderheden, welke omtrent de diefstallen bekend zijn.”

Zichtbaar opgelucht, dat de meester-detective zich ervoor wou spannen, haalde commissaris Denver een lijvig dossier te voorschijn, dat hij Jack O'Neill overhandigde.

„Dit dossier bevat alle

Een vervelend Berlijnsch jongetje, dat Jackie Coogan gelooft te moeten opvolgen.

bijzonderheden, welke betreffende de diverse gevallen bekend zijn. Bestudeer het maar eens op je gemak. Het spreekt vanzelf, dat je, indien je dien vereischt, op onzen vollen steun kunt rekenen. Wij geven je in alle opzichten carte blanche. Van harte hoop ik, dat je succes zult hebben!”

* * *

Gewapend met het dossier betrad Jack O'Neill een half uur later zijn woning. Met de meeste nauwkeurigheid ploos hij alle gegevens na. Tot zijn voldoening was ook bij ieder afzonderlijk geval een lijst van de namen der gasten gevoegd, welke op de betreffende partij waren aanwezig geweest; doch ook hieraan had hij weinig houvast, daar minstens een tiental der gasten alle partijen met hun tegenwoordigheid hadden vereerd. De detective nam zich echter voor, die tien gasten zijn speciale oplettenheid te schenken.

In den loop der volgende week zette hij zijn nasporingen voort. Hij bezocht het Britsch Museum, waar hij in lijvige boeken snuffelde en zich van de familie-omstandigheden van elk der tien „verdachten” op de hoogte stelde; bracht zijn hospita tot wanhoop, door op de meest ongelegen tijden zijn maaltijden te nuttigen of soms 'n heelen dag „onder water” te blijven, doch had aan het eind van de week de voldoening, dat hij eenig houvast had, waarop hij meende te kunnen voortbouwen.

* * *

De aanstaande verloving van Maud Barclay, de dochter van een schatrijken bankdirecteur, met den verarmden Viscount Victor Buckingham, was een dankbaar thema voor de groote Londensche dagbladen.

Met zeer veel pathos schreven handige reporters ellenlange artikelen, en met den meesten nadruk werd er op gewezen, dat dit huwelijk geen „mariage de raison”, maar wel degelijk een huwelijk uit liefde was. Met genoeg constateerden de ver-

slaggevers, dat ook bij de „high life” die mogelijkheid dus nog bestond, en dat de liefde niet alleen in het traditioneele hutje woonde, doch ook kon huizen in de schitterende paleizen van de meerbevoorrechten dezer aarde. En tot slot werd aangekondigd, dat de heer Barclay een verlovingsfeest zou geven, waaraan honderden gasten zouden deelnemen, en dat zijn weerga moeilijk zou kunnen vinden.

En inderdaad scheen het verlovingsfeest een succes te worden, waarop de heer Barclay met recht trotsch zou kunnen zijn. Niemand der Londensche notabelen ontbrak; diplomaten, kopstukken uit de financiële wereld, autoriteiten op ieder gebied waren aanwezig, natuurlijk vergezeld van hun diverse echtgenooten en kinderen. En alle aanwezigen waren op hun „Paaschbest”. Menige lieflijke jongemeisjeshals was getooid met schitterende parelen, terwijl de oudere dames een collectie juweelen tentoonstelden, welke kapitalen vertegenwoordigde.

Maar het paarlencollier, dat Maud Barclay als verlovingsgeschenk van haar vader had gekregen, spande toch verreweg de kroon: men fluisterde,

nuten tevoren nog haar sierlijk halsje getooid had. De consternatie was groot, de gasten drongen te hoop, controleerden angstig, of hun sieraden nog aanwezig waren.

Eén man was er, die het hoofd koel hield: die man was Jack O'Neill. Hij nam aan dit feest niet als gast deel, doch behoorde tot den staf van extra-bedienden, welke voor deze partij noodig was geweest. En een tiental van Londen's beste rechercheurs, eveneens vermoed, als bedienden, zorgden ervoor, dat de gasten niet ongemerkt het huis konden verlaten.

Kalm drong de detective door de gesticuleerende gasten heen en baande zich een weg naar den heer Barclay. Even fluisterde hij met den rijken geldmagnaat, die daarop ontsteld het hoofd schudde en zijn dochter met bezorgde blikken opnam. Toen sprong Jack O'Neill op het tooneeltje, waar zooveel nog een komiek het publiek vermaakt had. Een doodsche stilte ontstond, toen de groote detective zich bekend maakte.

En met rustige stem begon Jack O'Neill:

„Dames en heeren, ik verzoek u dringend zich niet noodeloos ongerust te maken, want niemand uwer zal hedenavond nog bestolen worden. Ik kan dit nadrukkelijk verzekeren, daar de dader reeds bekend is! Het zal voor u een zeer onaangename verrassing zijn, diens naam te vernemen: het is niemand anders dan.... Viscount Victor Buckingham!”

Een gemompel van verrassing ging door de zaal. Viscount Buckingham werd doodsbleek, keek wanhopig om zich heen, doch zag zich door twee detectives in bedwang gehouden. Toen herwon hij zijn tegenwoordigheid van geest en sprak, uiterlijk kalm:

„Ik tart je, die laffe aantijging waar te maken!”

„Dat zal gebeuren,” hernam de detective en zijn blikken wendden zich naar één per deuren van de zaal. Twee andere detectives leidden een hevig tegenstribbelenden bediende binnen en brachten

hem tot vlak voor den detective. Met een ruk trok Jack O'Neill den man een valsche pruik en een paar dito bakkebaarden af, en voor de oogen van de verbaasde gasten vertoonden zich de trekken van..... Viscount Buckingham!

Jack O'Neill lachte om de ontstelde gezichten der gasten.

„Het komt u vermoedelijk tooverachtig voor, doch de verklaring is zeer eenvoudig. In 't Britsch Museum — ik kan u een bezoek daaraan zeer recommandeeren — heeft men o.a. eenige zeer lijvige boekdeelen, die mij leerden, dat Viscount Victor Buckingham een tweelingbroer bezat, welke jaren geleden naar het buitenland was getrokken. Het heeft mij eenige moeite gekost, diens spoor te volgen, doch het is mij ten slotte gelukt, het te ontdekken. Daardoor wist ik, dat deze tweelingbroer, die een zeer ongunstige reputatie genoot, sinds een half jaar weer te Londen vertoefde.

Ik heb zijn gangen nagegaan, en ik kwam te

Het oog van den meester....

weten, dat het jonge mensch, dat, zooals u zelf hebt kunnen constateeren, een opmerkelijke gelijkenis met zijn waardigen broeder vertoont, zich als extra-bediende bij diverse partijen verhuurde. Hieruit trok ik mijn conclusies, welke hedenavond bleken juist te zijn.

De vele diefstallen van den laatsten tijd zijn allen door Victor Buckingham bedreven. Dat men op hem nooit de gestolen voorwerpen vond, komt daardoor, dat hij zich steeds verwijderde, vóór de diefstal ontdekt was, terwijl zijn tweelingbroer — maar dan in zijn ware gedaante, dus sprekend op Victor gelijkend — diens plaats innam!

Vanavond kon deze kleine comédie echter geen doorgang vinden, daar ik Victor's edelen broeder door een paar mannetjes liet bewaken en op het „moment suprême” liet vasthouden! Wanneer men *thans* Viscount Buckingham zal fouilleeren, zal het paarlencollier ongetwijfeld te voorschijn komen!”

De beide detectives, welke Victor Buckingham bewaakten, grepen hem vast, en ondanks zijn wanhopige pogingen, om zich los te rukken, fouilleerden zij hem, en overhandigden Jack O'Neill even later het bewuste collier!

* * *

Maud Barclay wist zich spoedig over het verlies van haar onwaardigen verloofde te troosten. Sterk van karakter als zij was, zag zij in, dat haar keuze een misgreep was geweest.

Een jaar later hadden de Londensche dagbladen weer stof, daar zij toen opnieuw een „mariage d'amour” konden publiceeren van Maud Barclay met één van haars vader's employé's!

Een Engelsche soldaat wilde in Britsch-Indië een winkeltje in tropenhelmen beginnen en plunderde daartoe den legervoorraad.

dat de waarde ervan niet bij benadering te bepalen was!

Ook de stemming liet niets te wenschen over. Bankier Barclay toonde, dat hij het geld kon laten rollen en door vele attracties had hij ervoor gezorgd, dat de gasten zich dien avond geen minuut behoeften te vervelen. De champagne vloeide dien avond bij stroomen, heerlijke strijkjes boden den muziekliefhebbers het beste van het beste, terwijl Englands beroemdste cabaretiers zich beijerden, hun repertoires zoo aantrekkelijk mogelijk te maken.

Doch wat tot nu toe op alle voorname partijen had plaats gevonden, zou ook hier niet uitblijven! De gentleman-dief zou ook hier zijn luguber bedrijf uitvoeren en hij had den kwaden smaak daarbij als slachtoffer..... Maud Barclay te kiezen!

Toen de feestvreugde op zijn hoogst was, miste zij plotseling haar kostbaar paarlencollier, het verlovingsgeschenk van haar vader, dat vijf mi-

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Zelfs toen de beurt aan hem kwam om te bedanken, een taak, waarvan verschillende bruijgoms zich slechts hakkellend kwijten, ging 't bij hem van een leien dakje, mannelijk en fier.

„Dat is nog eens een man om mee te trouwen!” vond Leslie, toen zij en Marcia alleen waren, terwijl de laatste zich verkleedde voor de reis. „Ik heb hem werkelijk den heelen dag bewonderd. Ik heb nog nooit een bruijom gezien, die zich, zelfs al is 't maar heel eventjes, niet aanstelt als een dwaas! Ik geloof heusch, dat je je eigen geluk nog niet inziet, Marcia. Maar je zult 't nu wel gauw leeren — let maar op mijn woorden!”

Marcia had nu haar zwaar bruidskleed uit. Ze sloeg haar beide armen om haar vriendin heen, klemde zich angstig aan haar vast.

„Oh, Leslie, Leslie, wat heb ik gedaan? Ik ben zoo bang, zoo vreeselijk bang!”

Leslie begreep, dat de reactie op zooveel zelfbeheersching noodzakelijk komen moest. Ze drukte Marcia zachtjes op een stoel en boog zich over haar heen.

„Je hoeft niet bang te zijn, Marcia. Ik wou, dat ik half zoo gerust kon zijn over de pas getrouwde vrouwtjes uit onze kringen als ik ben over jou. Ja, ik weet alles. Ik weet, dat je niet van hem houdt. Je kent hem nog niet, Marcia; maar hij is waard, dat je moeite doet hem te leeren kennen! Oh ja, je hebt 't allemaal beloofd — gehoorzaamheid, liefde, we kennen die woorden van buiten. Ik ben overtuigd, dat je leeren zult om van hem te houden. Maar misschien maakt hij 't je in 't begin niet zoo gemakkelijk als andere mannen. Zijn hart spreekt te veel mee. En hij heeft niet geleerd om voor minnaar te spelen — er is geen generale repetitie geweest. Begrijp je, wat ik bedoel, Marcia? — en begrijp je, dat je gelukkig moet zijn, dat je den man hebt kunnen trouwen, die alleen maar gedachten heeft gehad voor jou sinds hij een jongen was van zestien jaar?”

„Als ik maar daaraan denken kon,” snikte Marcia; „maar hoe weet ik, of hij nooit iets om een ander meisje gegeven heeft en tot mij teruggekomen is meer uit trots en eerezucht dan uit liefde? Hoe kan een man van een vrouw houden als hij haar niet kent?”

„Een man is een eigenaardig wezen, Marcia, en de jouwe al heel erg. De tijd zal 't je leeren.”

„Leslie, ga met me mee — al is 't niet vandaag, dan toch zoo gauw mogelijk. Ik heb je nodig. Ik kan je nu niet missen! Zeg, dat je gauw komt!”

„Nee, Marcia, ik denk er niet aan. Ik kom wel, maar nu niet. In 't begin moeten jullie alleen zijn. 't Is een gewoonte-zinnetje, maar in jouw geval is 't waar. Jij gaat met je man naar Fal-

coner's Hall en over een paar maanden kom ik logeeren — ten minste als je dan nog gasten hebben wilt!”

HOOFDSTUK VI

EEN ONTWAKEN

Met een schrik werd Marcia wakker. Helder scheen de Meizon in de haar nog niet vertrouwe omgeving. Marcia keek om zich heen als iemand, die droomt.

Haar heele leven was ze aan comfort gewend geweest, maar nog nooit was ze door zoodanige luxe omringd geweest als nu. De kamer was buitengewoon groot voor een slaapvertrek — hoog en lichtig. De kleuren waren wit, oud goud en een heel zacht zeegroen. Een groote Venetiaansche spiegel besloeg een halven wand. Alle benoodigheden op de toilettafel waren van zilver of ivoor. In een afgesloten gedeelte zag ze door een gordijn een marmeren bad. Plotseling kwam ze overeind,

streek 't haar uit de oogen, en begreep, dat dit alles geen droom was, zooals ze eerst gedacht

had, maar werkelijkheid. Duidelijk herinnerde ze zich alle gebeurtenissen van den vorigen dag tot den tijd, waarop ze in een gereserveerden coupé naar 't Noorden stoomden. Toen werd alles vaag en verward. Ze had alleen nog maar verwarde indrukken. De natuur had zich gewroken over den dwang, dien Marcia zich de laatste weken had opgelegd en voor ze een uur in den trein had gezeten, was een zware hoofdpijn komen opzetten, die haar ten slotte half bewusteloos maakte, en ze wist haast niets van haar intrede in haar nieuw tehuis.

Ze voelde zich nog heel moe, maar de hoofdpijn was weg. Ze zag heel wit en had donkere kringen onder de oogen; maar toch verlangde ze er naar om op te staan. Ze begreep, dat dit een treurige thuiskomst geweest was voor — voor Marcus. Ja, ze moest nog aan dien naam gewend raken. Ze had nog een vage herinnering aan zijn sterken arm en aan de zachtheid, waarmee hij haar geholpen had. Ze zou vlug opstaan en hem gaan zoeken. Haar hand had ze al aan 't belknopje, toen de kamenier, die ze uit Londen had meegenomen, op de teenen binnenkwam met een presentblaadje in de hand. Ze was blij, dat haar meesteres wakker was.

Marcia was zoo flauw, dat ze niet graagte al de meegebrachte heerlijkheden opat. Ze voelde zich opgeruimder, dan ze gemeend had te kunnen zijn. Toen 't meisje de kamer uit was, hoorde ze een krachtige stem in de gang.

„Beter, zeg je? Al iets gegeten? Mooi. Dan ga ik even naar binnen, voor ik weg moet.”

't Meisje antwoordde iets, maar de stem zei ongeduldig:

„Onzin, ik heb geen tijd.”

De deur ging open en Marcus, die zijn rijcostuum aan had, kwam binnen; lang, krachtig, met een frissche, gezonde kleur, vol levenslust en met iets gebiedends over zich, dat Marcia onmiddellijk opviel. Haar gedachten waren zoo gecompliceerd, dat die moeilijk te ontleden waren.

Hij ging naar 't bed, legde zijn hand op haar schouder en kuste haar licht op 't voorhoofd.

„Beter, Marcia? Gelukkig. Maar je ziet er nog slecht uit. Je moet je den heelen dag erg kalm houden. Ik wou, dat ik bij je kon blijven om je gezelschap te houden, maar ik heb een dringende boodschap gekregen om dadelijk naar de mijnen te komen. Ik hoop, dat ik vanavond terug ben, maar misschien moet ik wel blijven tot morgen. Vind je 't erg om alleen te zijn? Je ziet eruit of je tot niets in staat bent dan tot rusten; gelukkig kent je kamenier je al jaren en weet ze, wat je nodig hebt.”

„'t Zal best gaan,” ant-

De vergeten badgast.

(Foto Paramount.)

woorde Marcia, die zich opeens erg teleurgesteld voelde, omdat haar man weg moest. „Ik heb er nooit iets om gegeven om alleen te zijn. Ik zal me vandaag heel kalm houden en alleen overal eens een kijkje nemen. Ik wil nooit je werk in den weg staan.”

Ze voelde, dat haar woorden koud klonken. Maar ze wist niets anders te zeggen. Zij, die zelfs als kind nooit verlegen geweest was, voelde zich nu onuitsprekelijk verlegen in de tegenwoordigheid van dezen man. Ze verlangde er naar de hand aan te raken, die op haar schouder lag. Ze wilde hem aankijken en hem toelachen en hem vragen om gauw terug te komen. Maar ze kon 't niet. Dieper boog ze haar hoofd, zoodat hij haar gezicht niet kon zien. Haar woorden klonken koud en onverschillig.

„Mooi. Zorg maar, dat je beter bent, wanneer ik terugkom. Je zult wel 't een en ander te doen hebben. Als je uit rijden wilt gaan, heb je 't maar te bevelen. Er staan auto's en paarden tot je beschikking. Bedenk, dat alles jouw eigendom is. Tot ziens, zorg goed voor jezelf. Ik kom zoo gauw mogelijk terug.”

„Graag,” antwoordde ze en ze probeerde wat meer warmte in haar toon te leggen; maar zelfs dat eene woordje klonk haar al geforceerd.

Hij raakte haar voorhoofd vluchtig met zijn lippen aan en ging weg. Marcia was alleen in de pracht van haar nieuwe omgeving.

't Was werkelijk een statig huis en mooi gelegen. Marcia besloot met haar onderzoekstocht te wachten tot Marcus terug was en tot deze haar alles kon laten zien. Ze voelde zich nog zenuwachtig en slap en liep vlug naar de prachtig aangelegde tuinen. Doch alhoewel Falconer's Hall zoo warm en beschut lag, kon Marcia toch wel aan de grootsche natuur rondom bemerken, dat ze niet in een sprookjesland gekomen was. Een ingespannen leven lag achter die heuvelruggen — een leven, waar Marcus zoo heelemaal in op ging. Ze voelde een zekere nieuwsgierigheid om meer te weten van zijn leven — zijn werk.

„Als ik niet van hem kan houden,” zei ze in zichzelf, „kan ik hem respecteren. Ik kan belang stellen in zijn werk. Ik kan een goede vrouw voor hem zijn. In al den onzin, dien Leslie praat, steekt toch wel iets waars. Hij is werkelijk wonderlijk trouw gebleven aan zijn jongensdroom. 't Is heel eigenaardig. Ik geloof, dat 't me soms wel een beetje bang maakt; maar als hij zooveel jaren aan me gedacht heeft, verdient hij ook wel iets terug. Met eigen hand heeft hij me de papieren gegeven, die vader en Ennisvale voorgoed uit hun moeilijkheden helpen (natuurlijk vraag ik vader nooit om rente). Als hij trouw gebleven is aan zijn illusies van zestien-jarigen jongen, ben ik trouw gebleven aan mijn belofte van drie jaar terug — en ik kan die belofte veel koninkliker houden dan ik ooit gedacht had. Ennisvale zal nooit geen geldzorgen meer hebben. Ik wil een goede vrouw voor hem worden. Liefde heeft hij niet bedongen; misschien verlangt hij die niet —”

Maar plotseling stakte ze in haar overpeinzingen. Ze herinnerde zich, hoe Marcus bij haar in de kamer gekomen was, haar gekust had en zijn hand op haar schouder gelegd had. Ze voelde den druk nog. Natuurlijk kon ze niet van hem houden. Hij was haar nog haast een volslagen vreemde. Ze kende hem pas een maand en in dien tijd had ze hemslechts een paar maal gezien. Maar zeer zeker was hij totaal verschillend van de mannen, die ze tot dusverre gekend had. Ze dacht doorlopend aan hem;

als hij niet bij haar was, klonk haar toch voortdurend zijn stem in de ooren; de laatste week had ze elken nacht van hem gedroomd. Hij had haar om geen liefde gevraagd, verlangde er misschien niet eens speciaal naar; maar haar achting en haar toewijding als vrouw kon ze hem gerust geven. Als ze niet van elkaar hielden, konden ze tenminste goede vrienden zijn.

Dien avond kwam Marcus niet terug. Hij stuurde een telegram, dat hij tot den volgenden dag was opgehouden. Marcia, die onder den indruk gekomen was van de statige pracht van haar nieuwe omgeving, ging vroeg naar bed; en den volgenden morgen besloot ze den tijd, dat haar

den top van den heuvel te rijden om te kijken, wat er achter lag. Maar de zon werd brandden heet en de weg ging steeds steiler omhoog. Toen Marcia eindelijk op halverhoogte een klein groen plateau bereikte, besloot ze af te stijgen en den pony te laten rusten. Zelf at ze ook iets en besloot, na een kwartiertje terug te gaan. Maar toen ze wat uitgerust was, kreeg haar nieuwsgierigheid de overhand en besloot ze toch nog hooger te gaan.

Opeens zag ze een kleinen, stevigen jongen, die een fort maakte van steenblokken op den weg. 't Was een lief kereltje, zijn kleertjes werden door een mouwshortje beschermd. Hij leek niet precies op een dorpskind, maar was toch ook geen deftig

kindje; ze wilde hem niet zonder een vriendelijk woordje passeeren en hij van zijn kant keek haar zoo nieuwsgierig aan, dat ze wel iets zeggen moest.

„Is dit de weg naar Wold Hall, kereltje?” vroeg ze.

't Kind was een jaar of acht en scheen pienter voor zijn leeftijd.

„Nee — tenminste — u kunt er wel komen, maar 't is nog een heel eind en moeilijk te begaan — voor een dame. Bovendien, nu woont er niemand op Wold Hall. Langs dit pad komt u aan ons huis; 't heet Hill Top Farm.”

„Maar ik dacht, dat ik van hieruit Wold Hall kon zien liggen?”

„Oh ja — dat wel. Maar 't is nou gesloten. Meneer Drummond is getrouwd. Hij woont nou op Falconer's Hall.”

Marcia lachte en ging op een steenblok zitten.

„Ja, dat weet ik, kereltje. Ik ben de dame, waar meneer Drummond mee getrouwd is.”

Hij keek haar aan — en zijn blik had iets zoo onderzoekends, dat 't niet meer de blik was van een kind. Hij leek haar van 't hoofd tot de voeten op te nemen en ze vroeg:

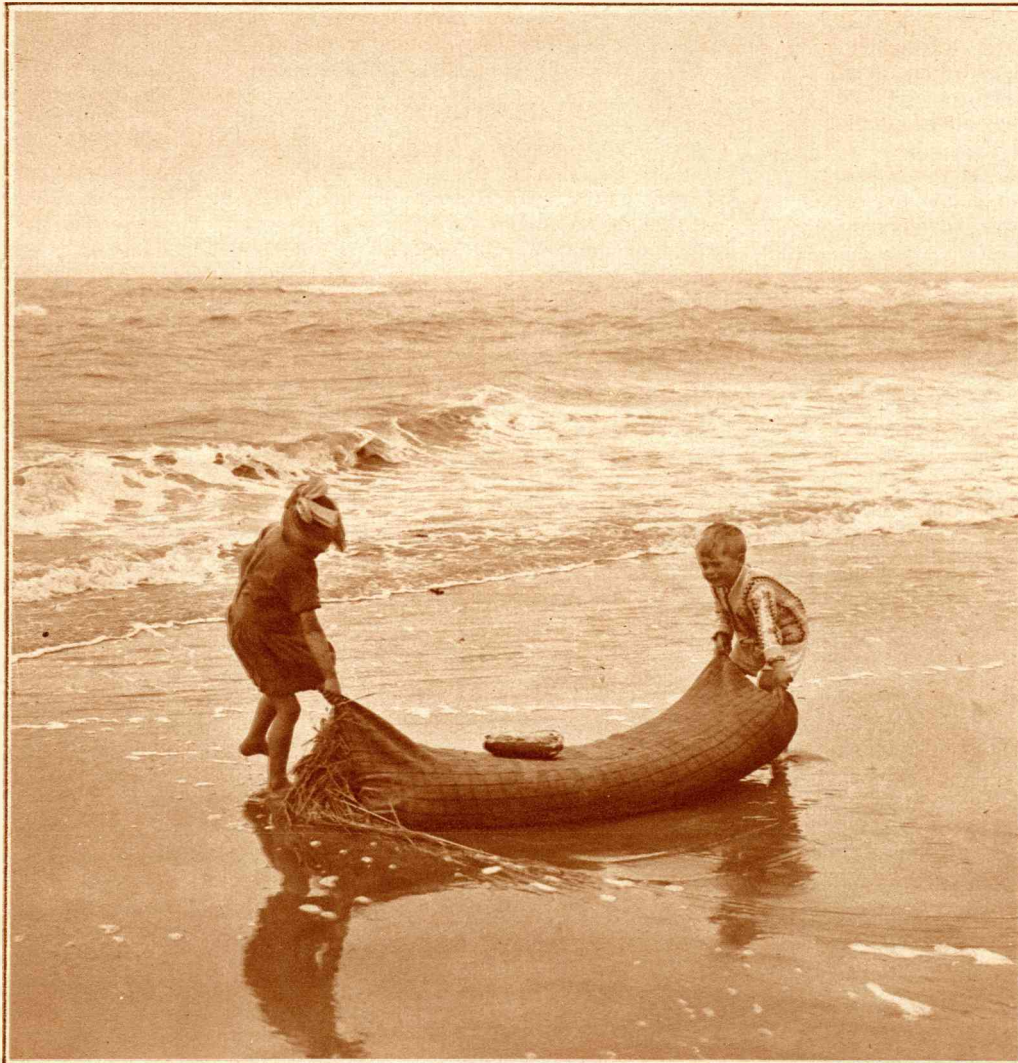
„Wat is er, kindje?”

„Vond u 't leuk om met hem te trouwen?” vroeg 't kind ernstig.

Marcia had moeite om niet te laten merken, dat ze geschrokken was. Wat bedoelde 't kind? Ze wilde 't hem niet vragen, maar hij ging uit eigen beweging verder. Hij was vervuld van de een of andere gedachte, die zijn hersentjes bezig hield.

„Ik zou wel eens willen weten wat voor een gevoel 't is om te trouwen met een man, die zijn vriend vermoord heeft,” zei hij. „Heeft hij 't u verteld?” Marcia zei niets.

(Wordt voortgezet)

Kapers op de kust.

man er nog niet was, door te komen met een rit in de omgeving.

Ze ging naar den stal en koos een pony uit. 't Was een rustig dier, dat volkomen vertrouwd was. Dus kleedde Marcia zich en begaf zich alleen op weg, ze sloeg een pad in, dat naar Three Brooks leidde; ze herinnerde zich, dat ze op een brief van Marcus, dien ze een paar dagen voor het trouwen van hem ontvangen had, terwijl hij een kort bezoek aan Wold Hall bracht, dat poststempel gelezen had. Zijzelf had hem nooit geschreven: ze had hem niets te zeggen, wat niet had kunnen wachten, tot hij weer bij haar was. Nu vroeg ze zich af, wat voor plaats 't zou wezen, en hoe ver ze van Marcus af zou zijn, als ze in 't dorp was. Ze wist nog niets van de omgeving. Ze had nergens in huis een kaart kunnen vinden. Maar ze wist, dat onder 't rijden de afstand tusschen haar en hem kleiner werd en dat vond ze prettig.

De natuur werd woester — uitgebreide heidevelden strekten zich uit zoover men zien kon, hier en daar afgebroken door groote grijze steenmassa's. Ze kreeg 't gevoel, alsof ze in een heel andere wereld terecht gekomen was en toen ze 't dorp binnenkwam en de kleine huisjes zag met de vreemde geveltjes en de nauwe straatjes, werd dit gevoel nog versterkt. Bovendien merkte ze, dat ze de menschen moeilijk kon verstaan. Met eenige inspanning begreep ze, dat Wold Hall en 't mijn-dorp vlakbij was achter een heuvelrug. Ze was niet moe en had sandwiches bij zich. Ze liet haar paard bij de herberg wat drinken en besloot toen naar

Belangrijke Mededeeling

De vorige week hebben onze lezers een proefnummer aangetroffen van een nieuw jeugd-tijdschrift, „Sjors” geheeten, hetwelk voor den geringen prijs van 7½ cent verkrijgbaar wordt gesteld. Wij maken onze abonné's er evenwel op attent, dat het bijvoegsel bij het vorige nummer slechts een voorproefje was en dat het nieuwe blad aanmerkelijk beter en fraaier wordt uitgevoerd dan 't reeds verschenen proefnummer. Abonnementen worden aangenomen door onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor.

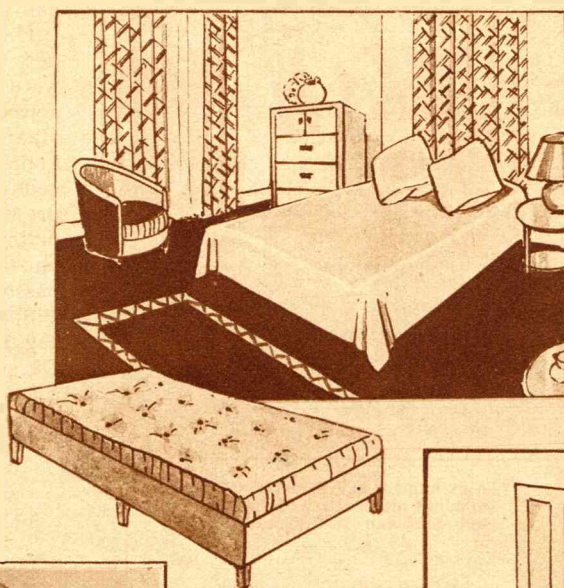
VROUWENLEVEN

Een Divanbed

in uw Zit-slaapkamer

Bontmantels

Ofschoon verscheidene van de nieuwe bontmantels getailleerd zijn en van onderen wijd uitvallen, vormen de rechte jassen toch nog steeds de meerderheid. Dit wil echter niet zeggen, dat deze jassen onveranderd zijn gebleven; er is verschil in allerlei details. Daar is vooreerst de kraag, die nog in omvang en breedte schijnt te hebben toegenomen; en er is een geheel nieuwe kraag, de kraag „postillon,” met de inkeping in den hals die het afzakken ervan voorkomt. De elegante bontmantel van onze afbeelding, van het modehuis Heim, geeft zulk een nieuwen kraag te zien. Ook van de mouwen is dit jaar buitengewoon veel werk gemaakt. Op onze afbeelding zijn de mouwen aan den pols in 'n nauwsluitende manchet samengevoegd, maar er zijn ook bontmantels welke aan de mouwen een geheel aparte, wijd uitvallende garnering hebben. Bij de mantels zelf wordt de garnering vaak gevormd door de wijze waarop de verschillende bontvelletjes aan elkaar zijn gezet. Op den mantel van onze afbeelding vormen ze strepen doordat de velletjes afwisselend met de vleng op- en neergaand genomen zijn. En door de aparte wijze, waarop de velletjes verwerkt zijn voor den rug, wordt daar een sierlijk boléro-effect

Mantel van zachte wollen stof, zwart met wit. Garnering van zwart antilope.

verkregen.

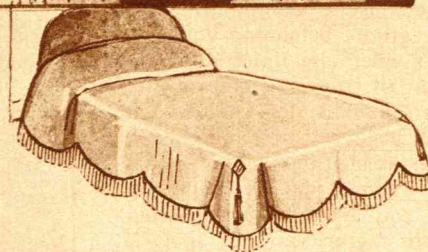
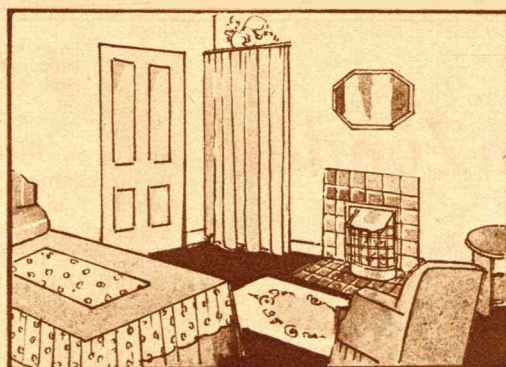
Er is voor dezen winter een nieuwe bontsoort in den handel gebracht — bueno-breit-schwanz, geschoren en geverfd in verschillende tinten bruin.

Als overgang van bontmantel naar stofmantel zou men de mantels kunnen beschouwen van breitschwanz-fluweel, een fraaie stof, die tot zeer elegante mantels wordt verwerkt, vaak van het cloche-model.

Aan stofmantels is echter ook de noodige aandacht geschonken en er zijn heel wat stoffen mantels, welke aanmerkelijk duurder en veel voorname zijn dan vele bontjassen. Er worden voor dit seizoen veel tweeds verwerkt en voor meer gekleede mantels een tusschending tusschen tweeds en meer „gekleede” stoffen, een fraai zacht wollen weefsel in twee of meer tinten dooreen gespikkeld, als doorregen van 'n lichtkleurigen draad.

Bontmantel van molle velletjes op buitengewoon sierlijke wijze verwerkt. Dit model heeft den nieuwen kraag „postillon”.

De mantel van onze tweede afbeelding is uit zulk 'n nieuwe stof vervaardigd — zwart met wit. Deze mantel, eveneens van het modehuis Heim, heeft het eenvoudige Engelsche model, dat steeds in den smaak blijft vallen. De kraag bestaat uit zwart antilope, dat de revers gedeeltelijk onbedekt laat en dat op aangename wijze de mouwen versiert. De voorpanden vallen ver over elkaar.

De zit-slaapkamer, die men tegenwoordig al meer en meer aantreft, heeft als hoofdmeubel bijna altijd een divan-bed. Juist bij kamers en suite, waar men direct uit de huis-kamer in de slaapkamer kan zien, is het wenschelijk van laatstgenoemde een zit-slaapkamer te maken.

Alle meubeltjes worden dan zoo gekozen, dat ze overdag niet storen, het voornaamste meubel is het ledikant. Kiezen we een gewoon ledikant met hoofd- en eind-bord, dan zal het altijd slaapkamerachtig aandoen.

Onze teekeningen geven een paar aardige interieurtjes. Het eerste laat zien hoe zoo'n divanbed in elkaar zit, het kleed moet het natuurlijk mooi maken, en het moet gekozen in een harmonieerende tint met de meubels.

Een paar mooie kussens kunnen den divan nog extra sieren.

's-Avonds neemt men het kleed eraf en maakt het bed op. Er bevindt zich wel eens een lade onder den divan, waarin het beddegoed — zooals lakens, dekens en kussens, overdag geborgen wordt. Ook maakt men het bed wel op, en legt er zoo het kleed overdag over.

Men vindt verder in dergelijke kamers een kast of kastje of een geïmproviseerde kast in een der nissen, een aardig tafeltje naast het divan-bed, een

comfortabel crapaudje, een toilet-tafeltje, liefst een van die moderne, met lage kastjes en langen spiegel, en indien men het zich kan veroorloven, een electrisch haardje of andere verwarming. Een waschtafel of commode wordt uit de zit-slaapkamer gebannen; eventueel kan men een in een kast verborgen vaste waschtafel laten aanbrengen.

De grond kan gepolijst of gebeitst zijn, hier en daar bedekt met een kleedje.

Heeft men liever aan het hoofdeinde van het divanbed een afwerking, dan kan een gordijn, in overeenstemming met de andere, uitstekend toegepast worden, doch veel maakt men thans een hoofdbord; een plaat triplex in aardigen vorm gezaagd, wordt dan aan het hoofdeinde tegen den wand geplaatst. Dit bord heeft dezelfde kleur als de meubeltjes.

Voor zoo'n kamer is het fijn, schilderwerk toe te passen in dof ripolin (ripolin-mat), hetwelk in groote verzfaken verkrijgbaar is of besteld kan worden.

Een zacht groene tint of eigeel is voor het schilderen van uw meubeltjes in dof ripolin mooi, ook alle pasteltinten zijn voor de zit-slaapkamer aan te bevelen.

**GEEF UW
OUDE MESSEN
NIEUWEN GLANS**

Vim maakt messen, die dof en vuil zijn geworden door vet en zuurvlekken, weer als nieuw. Gebruik Vim overal in huis.

VIM

Ajax klopt H.D.V.S. met 2-0. Spelmoment uit dezen wedstrijd voor het doel van de Schiedammers.

Sport van Zondag

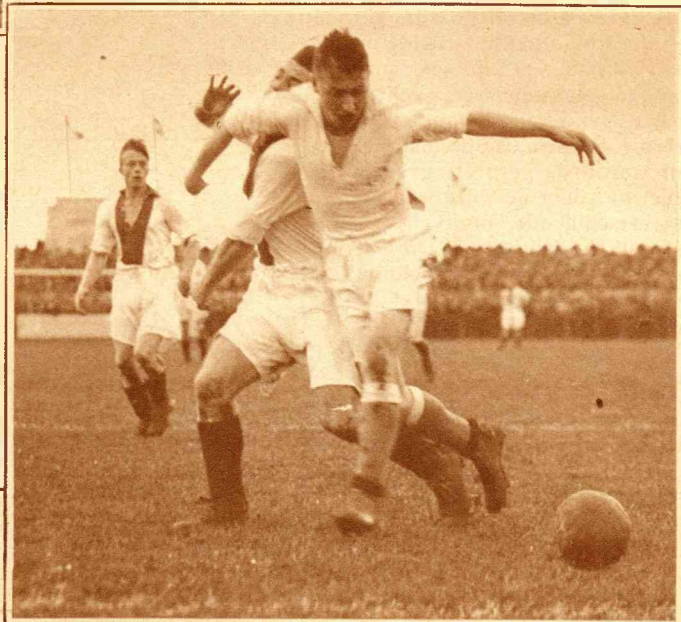
Het is Zondag een goede dag geweest voor het hoofdstedelijke eerste klasse voetbal.

Ajax zoowel als Blauw Wit wonnen en verwierven zich hierdoor een positie op de ranglijst, welke ongetwijfeld een belofte inhoudt.

Ajax sloeg de Schiedamsche Combinatie met 2-0, een zeker niet te groote belooning voor het overwicht dat bij Ajax over alle linies duidelijk merkbaar was. In dit feit zit trouwens iets wat niet ten voordeele van den aanval der rood-witten pleit. Wanneer n.l. in gegeven omstandigheden slechts twee doelpunten werden gemaakt, wat zal dan het resultaat zijn wanneer dat overwicht op de tegenstanders niet zoo groot is. Doelpunten maken, de belangrijkste factor van het spel, is tijdens de laatste jaren steeds iets geweest waarmede de Ajaciden het niet al te best konden vinden. Intusschen behoort de Meer club tot de best geplaatsten in afdeeling I.

Wat is Blauw Wit van plan? Eigenlijk weten we het allen wel, doch voor velen moet het hernieuwde succes der zebra's toch een verrassing zijn. Telkens wordt de veronderstelling gemaakt dat de Stadionclub geklopt zal worden, doch tot op heden gebeurde dit niet en hierbij dient men er rekening mede te houden, dat zoowel Feijenoord, van wie verleden week werd gewonnen, als Sparta clubs zijn, die tot de sterksten der afdeeling kunnen worden gerekend. Nu Zondag j.l. werd

Sparta in Rotterdam het kind van de rekening. Weer wonnen de zebra's met den oneven goal. Ditmaal werd dit beslissende doelpunt zelfs in de laatste minuten gemaakt, zoodat het resultaat tenslotte voor de Spartanen wel een groote teleurstelling was, daar zij zeker niet minder waren dan Blauw Wit. Maar met dit al hebben de zebra's toch maar

De voetbalwedstrijd Ajax—H.D.V.S. v. Kol voert met een Schiedamsch tegenstander een verwoeden strijd om den bal.

Korfbal in de hoofdstad. Kiekje tijdens den wedstrijd Swift—Hercules, welke met 5-1 door Swift werd gewonnen.

weer twee kostbare punten aan hun totaal toegevoegd en zijn zij de eenigen die nog geen punt verspeelden.

De oogst in de tweede klasse was tengevolge van de onbespeelbaarheid van diverse terreinen weer niet groot. Vooral in I A., de Noordhollandsche afdeeling, doet dit euvel zich gelden. Daar vonden slechts twee wedstrijden plaats, waarbij nog de plaatselijke ontmoeting tusschen T.O.G. en D.E.C. Deze eindigde in een gelijk spel. Zeeburgia en A.F.C. kwamen niet in actie,

De jaarlijksche brigadedag van de Amsterdamsche Reddingsbrigade. Deze werd Zondag j.l. in het Sportfondsenbad gehouden. Op onze foto mej. Kastelein (rechts) en mej. Nel de Vries twee meesteressen in het menschenredder, met hun drenkelingen.

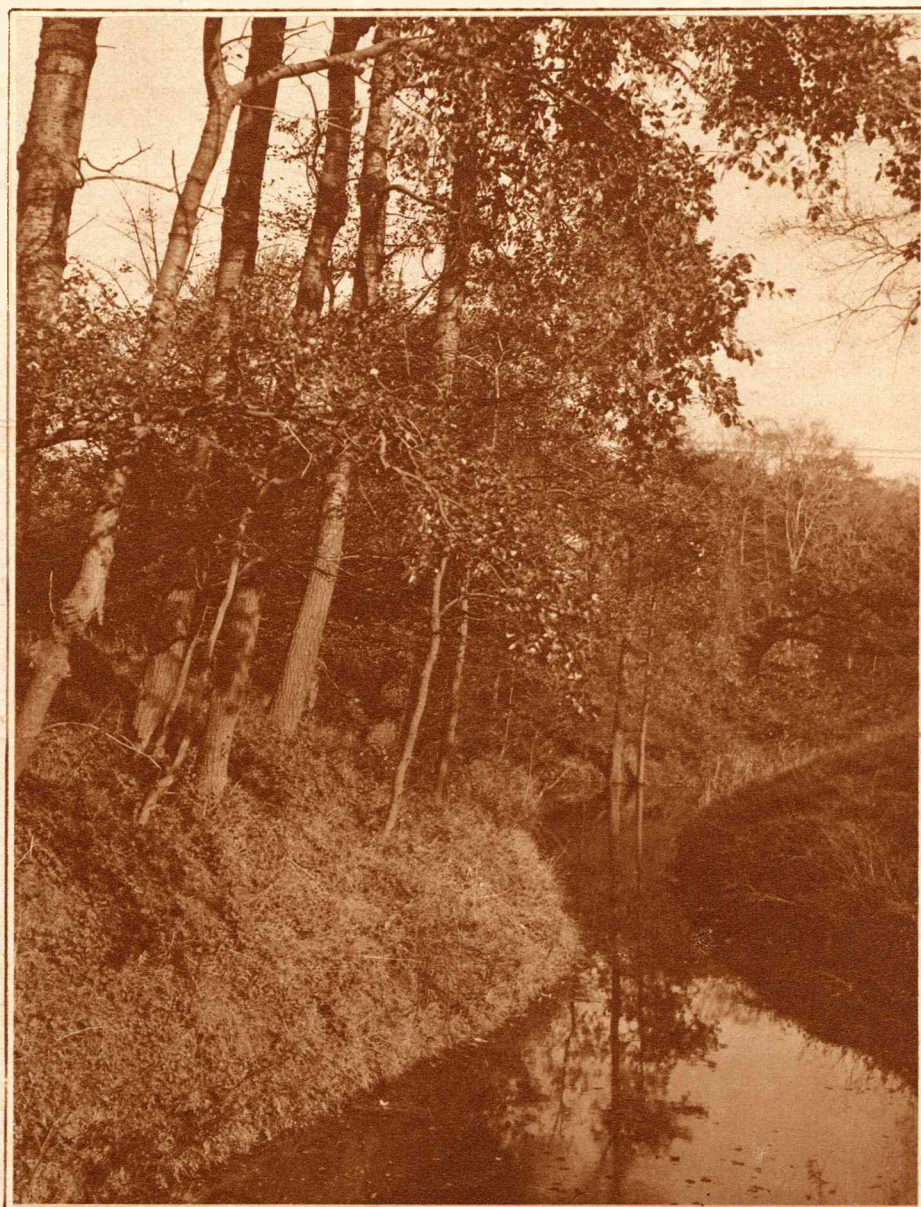
De hockeydag te Amsterdam op de terreinen bij het Stadion. Spelmoment uit de match Haagsch Lyceum—'t Gooi.

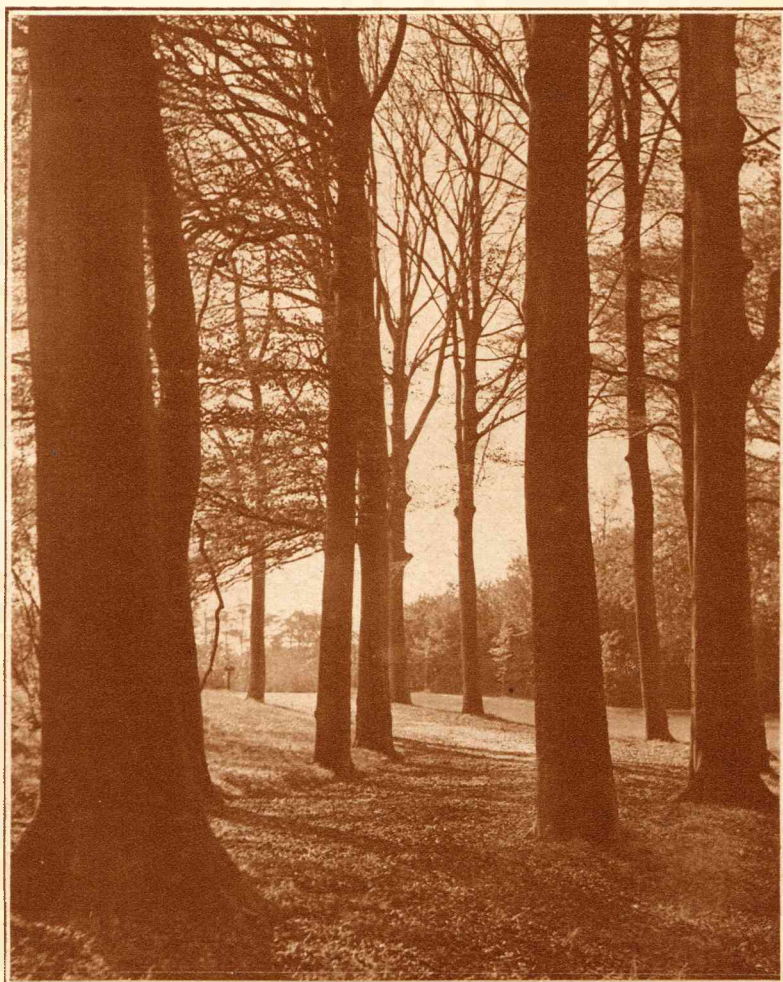
De zon toooert de neergedvarrelde bladeren om tot goudstukken.

Herfst

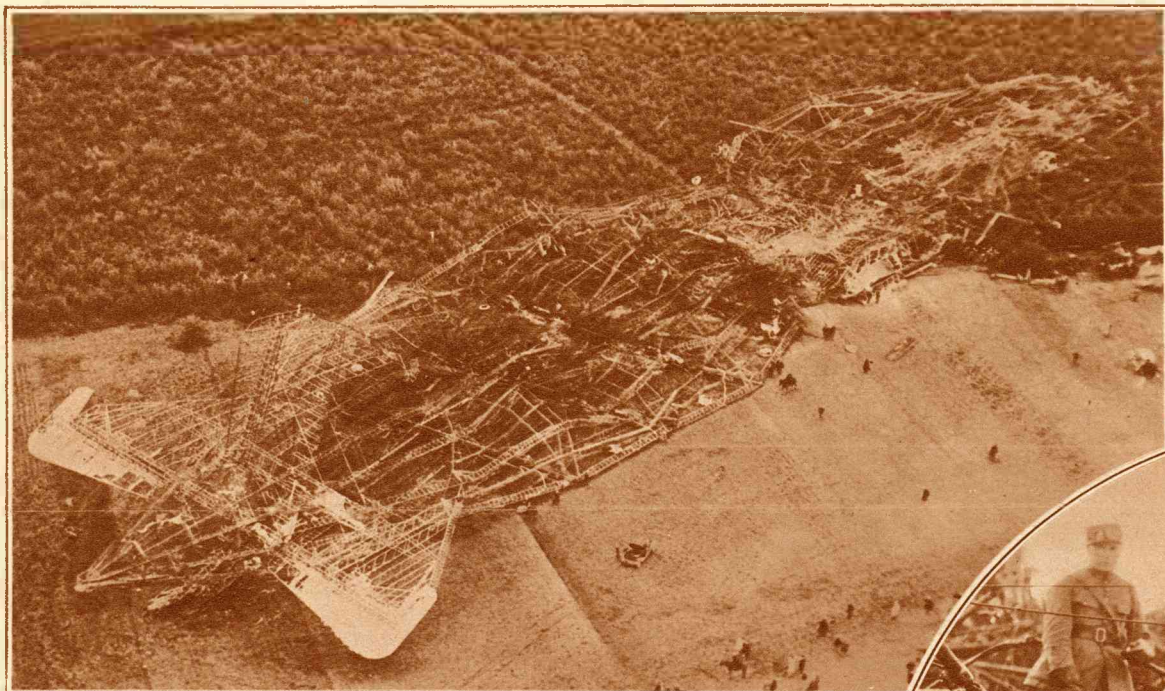
EEN HELDERE NAJAARSDAG IN HET MISSCHIEN TE
WEINIG GEKENDE PARK „VELSERBEEK” TE VELSEN

Een mooi hoekje aan het spiegeland water.

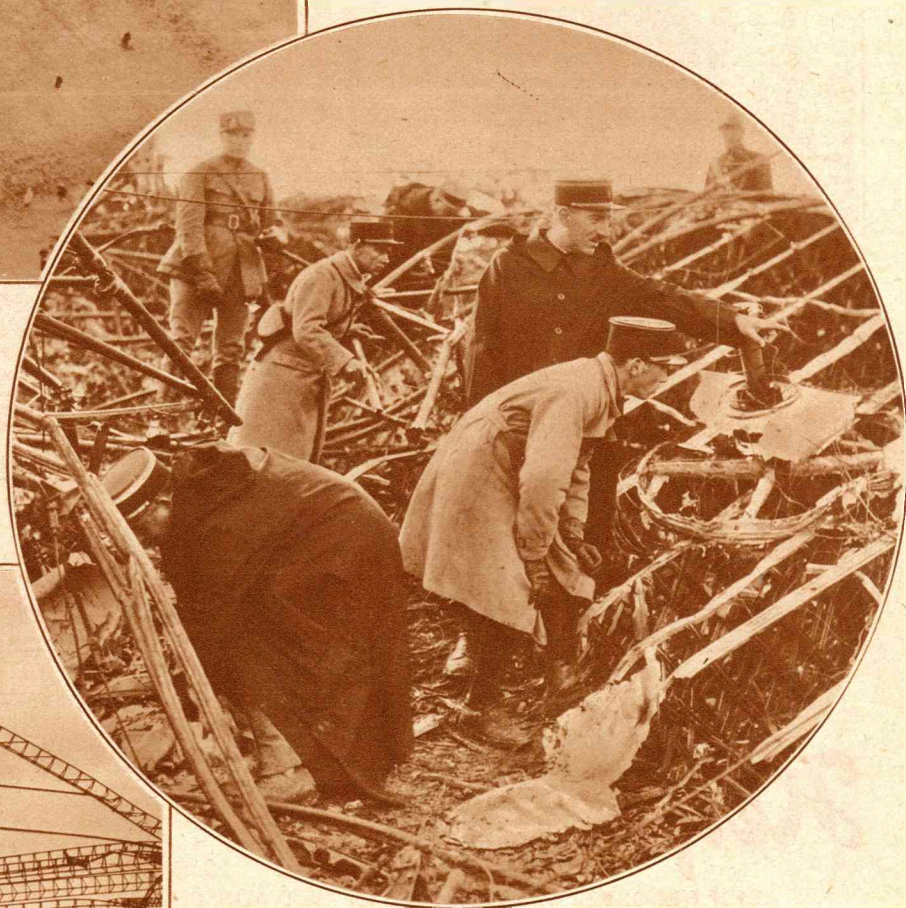

Herfstlicht speelt langs den grond en langs de stammen.

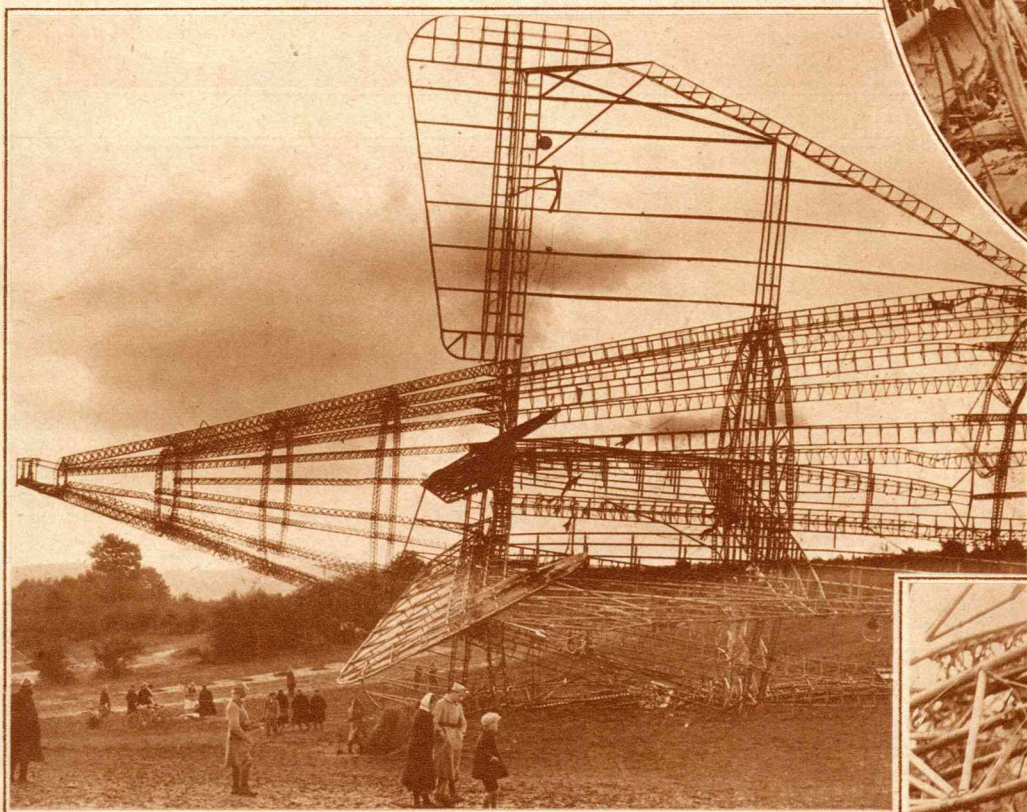

Een luchtfoto van de vernielde R 101, die bij Beauvais, ongeveer 80 K.M. ten Noorden van Parijs, tegen een heuvel vloog en in brand geraakte.

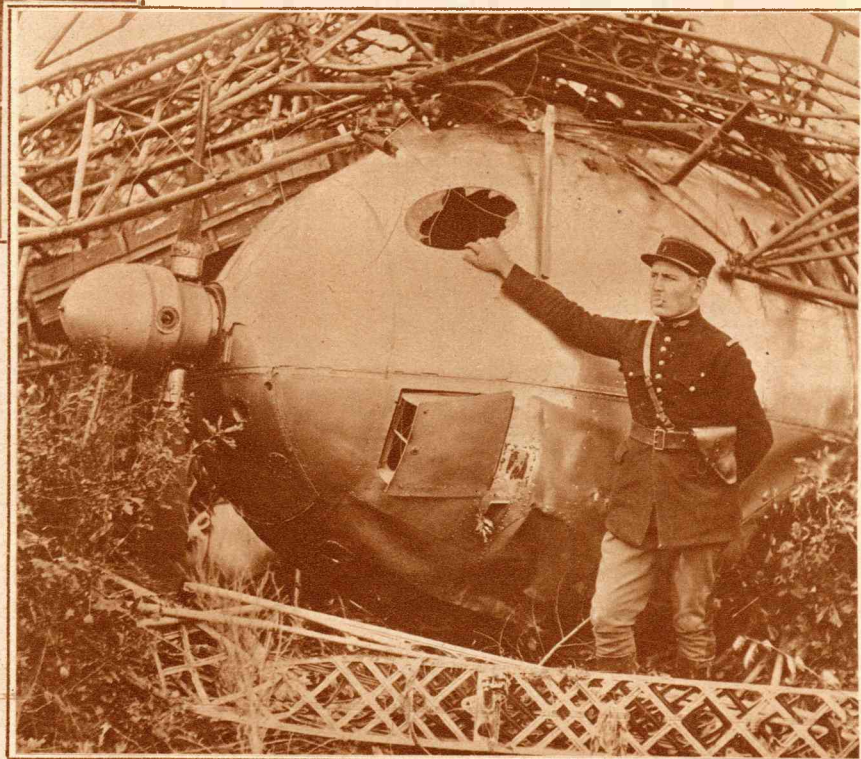
De Ramp van de R 101

Fransche officieren doorzoeken de puinhoopen.

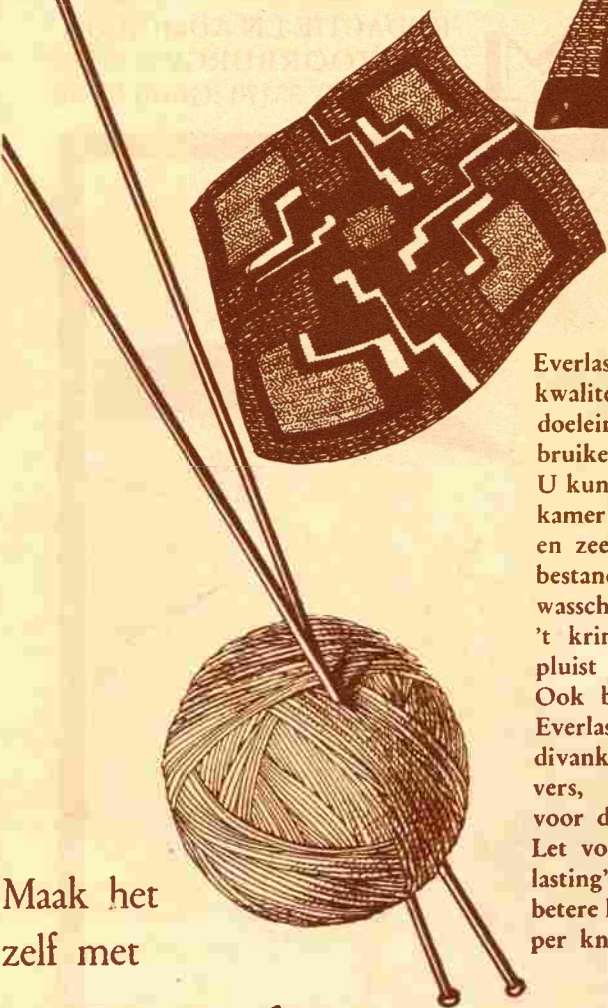

De achtersteven van de R 101.

Een soldaat op wacht bij een der vernielde motoren
Eenige zwaargewonde overlevenden in het ziekenhuis te Beauvais.

VOOR 1001 DOELEINDEN

Everlasting breikatoen bezit zulke kwaliteiten, dat het voor 1001 doeleinden prachtig te gebruiken is.

U kunt er matjes voor Uw badkamer van maken - tegen water en zeep is het immers volslagen bestand - 't kan gespoeld, gewasschen, gewrongen worden - 't krimpt niet, verkleurt niet, pluist niet.

Ook badmantels kunt U uit Everlasting breien - theewarmers, divankussens, bedspreien, Pullovers, onderkleeding, kleertjes voor de kleinen.

Let vooral op den naam „Everlasting”. Deze garandeert U betere kwaliteit en meer gewicht per knot.

Maak het
zelf met

Everlasting BREIKATOEN

TIEN DAGEN GRATIS BEHANDELING VOOR RHEUMATIEK-LIJDERS

Zou U niet, evenals zoovele anderen, verlost willen worden van de folterende pijnen van Rheumatiek, Ischias (Heupjicht), Lendenrheumatiek of Jicht?

Mijn „DUO-FORMULA” heeft nooit gefaald verlichting te brengen, honderden hebben mij spontaan hun groote dankbaarheid betuigd. Wat ik voor die anderen deed kan ik ook voor U doen! Hier is geen verbeelding in 't spel, maar het zijn controleerbare feiten die ik U gaarne wil bewijzen. Indien U mij onderstaande coupon stuurt zal ik U een 10-daagsche Duo-Formula-behandeling geheel gratis portvrij toezenden.

Mijn nieuwe vinding „Duo-Formula”, het resultaat van vele jaren studie en proefnemingen, heeft zooals reeds boven gezegd, nooit gefaald verlichting te brengen. 't Is een dubbelkuur, die 't kwaad in- en uitwendig bestrijdt. Zij tast den grondoorzaak zelve aan door een eind te maken aan de overproductie van urinezuur. Wanneer het overvloedige zuur is uitgedreven, krijgen de verstijfde gewrichten weder vrijheid en de ontstoken plekken worden verzacht.

Duizenden gefolterde lijdens hebben dit ondervonden en prijzen zich nog altijd gelukkig mijn gratis aanbod te hebben aanvaard. Zegt dit U niets? Dit is toch ook Uw kans! Stel dus niet uit, maar schrijf mij nog heden.

COUPON VOOR GRATIS BEHANDELING
Aan Mr. ARTHUR RICHARDS, Kamer 645
50, Gray's Inn Road, Londen W.C. 1, Engeland.

Gelieve mij Uw 10 Dagen Gratis Behandeling portvrij en zonder eenige verplichting mijnerzijds toe te zenden.

Naam
Adres

Porto naar Engeland: Brief 12 1/2 ct., Briefkaart 7 1/2 ct.

Lees deze annonce dan zorgvuldig. Het kan een nieuw leven voor U betekenen!

Mijn behandeling is gegrond op gezond verstand, niet op theorie. Dit is de reden, waarom zij uitkomst brengt. Laat mij Uw geval behandelen.

Stuur mij de coupon heden!

Likdoorns verdwijnen in 3 seconden

Een druppel van dit nieuwe middel en U kunt weer nauwe schoenen dragen en wandelen of dansen zonder den minsten last. De likdoorn verschrompelt spoedig daarna en laat los.

Evenals een dood velletje kunt ge hem met de vingers verwijderen, waardoor het gevaarlijke snijden overbodig wordt. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijderd den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden.

Heeft dezelfde goede uitwerking bij alle soorten likdoorns of eksteroogen: oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend

GETS-IT 81

Maak een Eind aan dat Jeuken!

Denk U eens in, wat het beteekent verlost te worden van die vreeselijke jeuk die Uw nachtrust stoort. Enkele druppels D.D.D. doen het jeuken reeds bedaren en geven onmiddellijk verlichting. Geen slapeloze nachten meer, geen hinderlijk jeuken overdag. Waarom nog langer lijden? Reeds na de eerste aanwending van D.D.D. zal de aandrang tot krabben verdwijnen. Ekzeem en andere huidaandoeningen wijken spoedig voor D.D.D. Het is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheek of Drogist.

D.D.D. ondersteunt de werking der D.D.D.-Vloeistof en houdt de huid gezond. f 1.— per stuk. C 4

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

Abonneert U op DE STAD AMSTERDAM

Tien tegen één, dat geen antwoord volgt - zij ligt immers al een minuut in bed... en haar matras is 'n van Veen's STALEN Gezondheidsmatras.

Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21⁴⁰
2 persoons 26⁴⁰
Franco levering door 't geheele land.

**VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN**
A'DAM, Hartenstraat 18-20 en Dam
Ceintuurbaan 354 hoek v. d. Heiststraat
Haarlemmerstr. 74-76 en Heerenmarkt

Geen gevaar
voor slippen op

FONGERS